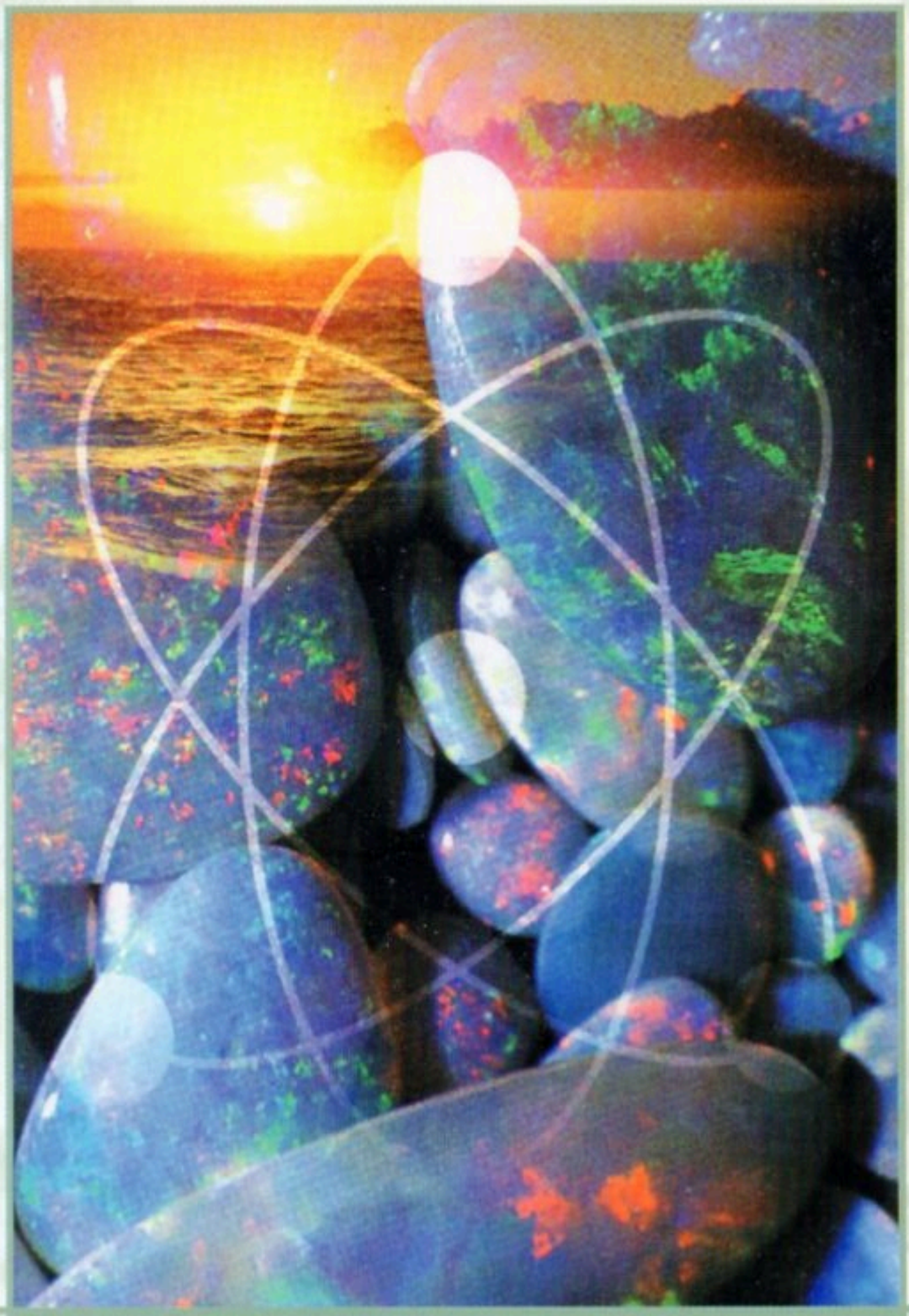
Pier Luigi Ighina

L'ATOMO MAGNETICO

Studie, teorie, projekty a aplikace
důležitých vědeckých objevů

ATLANTIDA

Tvůrčí práce na obálce: Elena Zanella

© 1993
© 1999 Atlantide Edizioni, Pogliano Milanese Mi - I -
© 2004 Logos 10®, Rho Mi - I -
© 2008 Logos 10®, Rho Mi - I -
Reprodukce, i částečná, je zakázána bez písemného souhlasu Giuseppe Zanella, majitele práv ve všech jazycích.

Vytisknuto v květnu 2008.
IV. vydání.

Tiskl
SEGRAF Srl
Via Vittorio Veneto, 81
26826 Secugnago (Lo)

OBSAH

Úvod Str. 5

PRVNÍ ČÁST (teorie)

Jak jsem identifikoval atom a jak jsem poznal ten magnetický 9
Trasa, kterou prošli vědci 9
Trasa, kterou jsem prošel 10
Pozorování vlastností atomů 11
Vysvětlení atomové škály 12
Různé kategorie atomů 17
Magnetický atom 18
Transformace hmoty s magnetickým atomem 21
Fúze kovů na dálku 25
Neutralizace atomové bomby 26
Různé experimenty s fúzí kovů na dálku 26
Experimenty s televizí a magnetickým atomem 27
Experimenty na odběr elektrické energie z vysokonapěťových vodičů s magnetickým atomem a jeho přenosem 28
Co je elektrická energie 28
Nebezpečné následky, které se vyskytují ve vzduchu při výbuchu atomových bomb 29
Vytváření elektrické energie na disku pomocí magnetického atomu 29
Průzkum podzemí s magnetickým atomem 31
Transformace metanu a uhlovodíků pomocí magnetického atomu 33
Experimenty s magnetickým atomem v oblasti zemědělství 33
Objev, jak probíhá zavlažování pomocí magnetického atomu přirozené podzemní 33
Nový objev o chemických hnojivech pomocí magnetického atomu 35
Jak je možné pomocí magnetického atomu zvýšit tloušťku pšenice 37
Létající talíř zachycený v síti magnetického atomu 38
Nový objev o magnetických atomech v realizaci 39
Co způsobuje trvalý pohyb magnetického atomu? 40

DRUHÁ ČÁST (praxe) Str. 41
Mikroskop s čočkami 46
Objev magnetického atomu 50
Zařízení produkující atomové magnetické vibrace 53
Konstituce zařízení 55
Otáčení magnetického pole 56
Transformace rostlin 56
Magnetické pole na věcech a zvířatech 58
Magnetické fotografické pole 59
Jaké funkce má naše magnetické pole 59
Funkce magnetických vibrací 60
Proč bylo magnetické pole vytvořeno 61
Jak se vytváří magnetické pole v materiálu 62
Nebezpečí pro výzkumníka Radar 62
Televize 63
Výroba ventilu 63
Co je elektrický proud 65
Odběr elektrického proudu z vysokonapěťových vodičů 65
Elektrické rytí na discích 66
Průzkum podzemí pomocí magnetického atomu 66
Nové studie o chemických hnojivech a organických hnojivech 68
Proč tento rozdíl? 69
UFO 72
Země, Měsíc a jejich magnetické pole 76
Teleskop 76
Jak je možné cestovat na hvězdy 77
Jak jsou složeny hvězdy 77
Podzemní přírodní zavlažování 78
Zajímavý projekt v realizaci 78

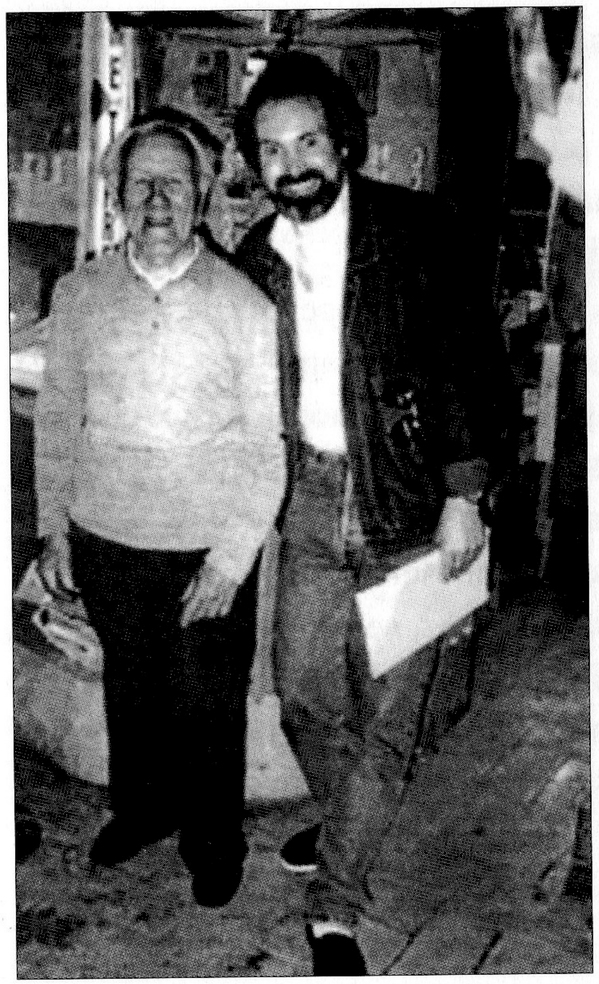
ÚVOD

Existují lidé, kteří obětují celý svůj život, zaměřujíce se na jediný cíl s vírou, oddaností a vytrvalostí. Díky nim může celá společnost pokročit k stavu blahobytu, který se nikdy nezastaví, ale pokračuje, což nás všechny vede k tomu, abychom žili lépe, déle a pohodlněji.

Tito jsou muži vědy, kteří žijí nadějí a dávají své znalosti k službě ostatním, vědomi si toho, že pouze malá část z nich bude mít čest vyplnit stránku historie. Mnozí jsou brzděni, často znevažováni, protože novinky jsou vždy provázeny obecným skepticismem, než se stanou uznanou a akceptovanou skutečností. Pier Luigi Ighina prošel 20. stoletím studiem, experimentováním a prováděním senzacehodných objevů v oblasti magnetické atomové energie. Magnetický atom, který podporuje pohyb všech ostatních atomů existujících na Zemi, je možná, z jeho objevů, nejvíce inovativní, co se týče vědeckého významu, který se také vztahuje na lékařské disciplíny.

Ighina napsal tuto knihu, aby umožnil badatelům následujících generací ověřit, co tvrdil, a využít to pro kolektivní blahobyt.

Vše toto s nekonečnou pokorou, pokud si člověk uvědomí, že často nepochopen vědeckou komunitou během všech svých let studia, musel zjistit, nechtěně, že to, co tvrdil o magnetickém atomu, bylo využíváno vědci v oblasti jaderné fyziky. Měnit hmotu, variabilně měnit vibrace magnetických atomů elektromagnetického pole: Ighina to dokázal, a proto si zaslouží být zařazen mezi nejgeniálnější současné mysli. Jiní vědci mohou dosáhnout podobných úspěchů, jistě usnadněni inovativními nástroji a

Pier Luigi Ighina
s mistrem Reiki Giuseppem Zanellou

lety výzkumu za sebou, ale jak napsal Ighinovi profesor z Univerzity v Camerinu v dávném roce 1955,
66"... priorita objevu

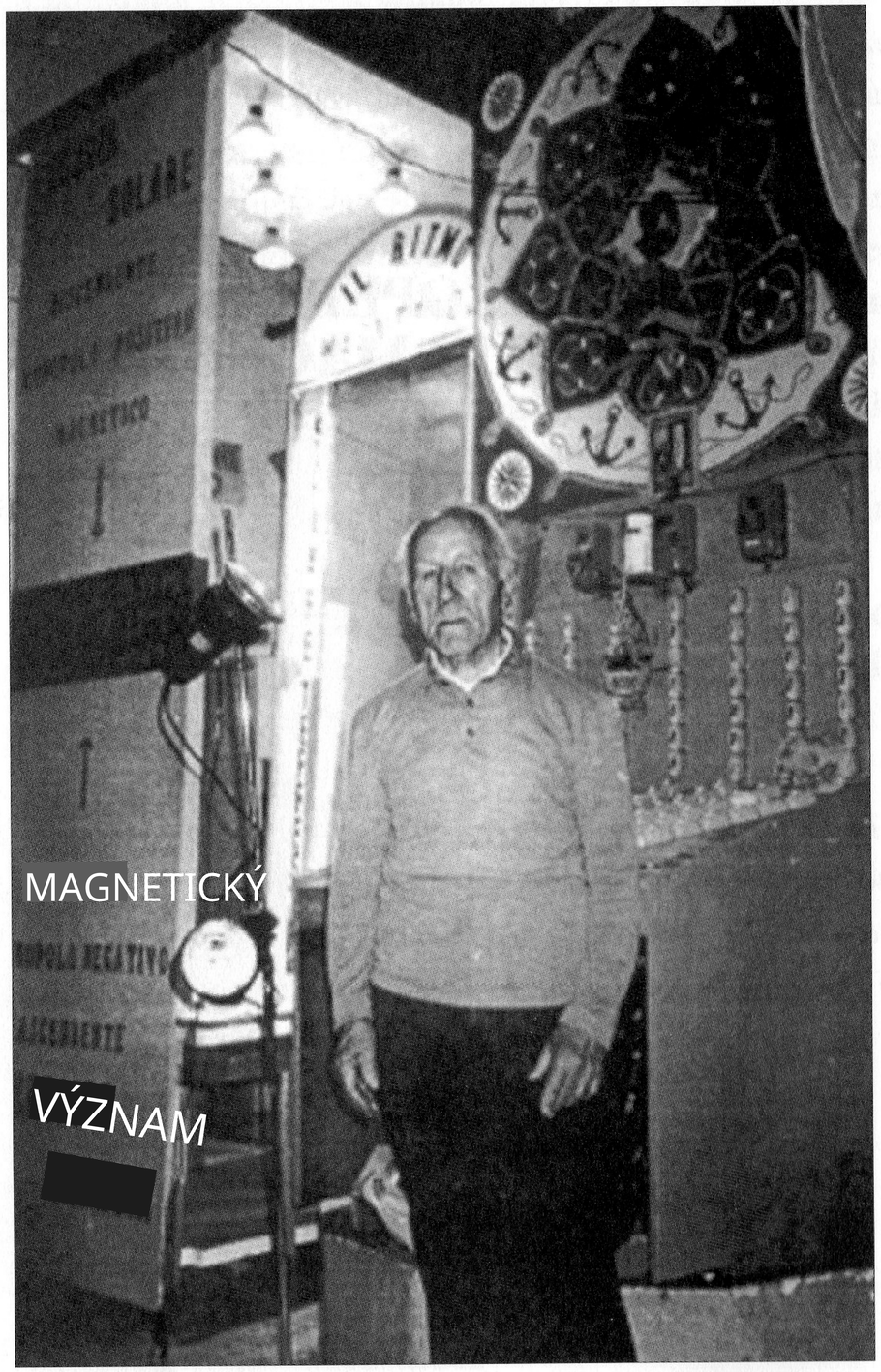
náleží vám a pouze vám,
to je třeba prohlásit, pokud se chcete chovat čestně".

dr. Giuseppe Zanella

OBJEV MAGNETICKÉHO ATOMU

PRVNÍ ČÁST
(teorie)

Už jsem nechal v lednu 1954 vytisknout brožuru s názvem "Objev Magnetického Atomu", která tvoří první část tohoto knihy. To proto, aby sloužila jako podrobnější vysvětlení k experimentům prováděným v laboratoři ohledně částí potřebných k vybudování čočkového mikroskopu a regulátoru vibrací atomů a dalších různých konstrukcí.

Pier Luigi Ighina s jedním ze svých vynálezů

JAK JSEM IDENTIFIKOVAL ATOM

A JAK JSEM POZNAL TEN MAGNETICKÝ

Píšu tyto řádky, protože mě několik lidí vyzvalo, abych poskytl nějaké informace o svých studiích.
Pokusím se poskytnout několik vysvětlení o experimentech, které lze snadno provést v dobře vybavené laboratoři. Nejdříve ukážu, jakou cestu zvolili vědci při studiu atomu a jakou cestu jsem následoval já.

Trasa, kterou prošli vědci

Co pravděpodobně udělali vědci? Myslím, že vzali atomovou skupinu, a pod silným mikroskopem ji analyzovali, přičemž zjistili, že atom je vzrušen atomem světla a že to způsobuje zrušení atomu v exploraci, protože atom, který je pozorován, vzrušený atomem světla, mizí v jasné hmotě. Nicméně, protože tímto způsobem nelze získat přesné znalosti o atomu, začali vědci vzrušovat atom silnými magnetickými poli a velmi vysokými napětími elektřiny, čímž došlo k alteraci samotného atomu. Z těchto alterací získali vedlejší produkty.

dell'atomo alterato, a zjistili zákony alterovaného atomu. Ve skutečnosti, podle mého názoru, elektrony, protony, subprotony, neutrony, pozitrony, atd., jsou produkty alterovaného atomu a proto jsou jejich zákony alterovány ve srovnání s normálním atomem. To je, myslím, cesta, kterou vědci prošli a stále procházejí.

Trasa, kterou jsem prošel

Na cestě, kterou jsem následoval, může být posouzení dáno čtenářem, který, v tomto případě, je mým nejlepším soudcem. Mám ve zvyku vždy srovnávat, co se může dít v praktickém životě s metodami, které se používají, když se objevují nemožnosti řešení. Vezměme si případ atomu. Jak ho zastavit v jeho pohybu? Představme si, že atom je člověk. Protože víme, že atom se vždy pohybuje, předpokládejme, že vezmeme člověka, který se neustále a tak rychle pohybuje, že nám brání poznat jeho tvář.

V tomto případě, co by se mělo dělat? Vzali bychom snad tohoto muže a zvýšili bychom jeho pohyb, abychom poznali jeho tvář? Ne, samozřejmě. A proč tedy vědci zvýšili pohyb atomu? Tímto způsobem nemohli přijít na znalost atomu a ani poznat přesné základní fyzikální zákony, které ho řídí.

Vraťme se k muži, který se neustále pohybuje (který jsme předpokládali, že představuje atom) a podívejme se, co by se dalo udělat, abychom ho zastavili. Přiblížil by se k tomuto muži a pokusil by se ho zastavit. Zkusil by prvního muže, vyzkoušel by druhého, třetího, čtvrtého, atd., až by úplně znehybnil muže, který se muove.

Podívejme se nyní, co se děje s osobou v kontaktu s mužem, který

Vždy se pohybuje. Tato osoba absorbuje část jeho pohybu a totéž se stane druhé, třetí, čtvrté osobě, dokud nedojde k úplnému absorpci pohybu člověka, který se vždy pohybuje, a tím pádem zůstane stát, protože všechny tyto osoby absorbovaly jeho pohyb.

Je to správné, co jsem řekl? Děje se to takto v praxi? Bezpochyby. Nuže, použil jsem stejnou metodu k zastavení atomu.

Pozorování vlastností atomů

Vezměme skupinu atomů, dejme ji pod atomový mikroskop a pozorujme ji. Po určité době atomy v pozorování zmizí z našich očí, protože, vzrušeny atomy světla, přitahují atomy světla a proto vidíme pouze světlo.

To proto, že atomy světla přitahují atomy v pozorování, které, excited, zmizí.

Z této jednoduché pozorování lze odvodit čtyři základní zákony, tedy:

1) Předání pohybu. Atomy světla, vzrušováním atomů v pozorování, předávají část svého pohybu. 2) Absorpce. Atomy v pozorování absorbují od atomů světla část pohybu těchto atomů, aby zvýšily svůj vlastní.

3) Přitažlivost. Aby bylo možné vzrušit atom, musí přijít do kontaktu s jiným atomem s větším pohybem. Atom, který má větší pohyb, přitáhne atom s menším pohybem.

4) Svítivost. Čím více se atom pohybuje, tím více se stává světlým, a naopak.

Poté, co byly zjištěny tyto důležité vlastnosti atomu, by se dalo provést úvahu: pokud by atom světla měl například 600 pohybu, a atom v pozorování 400, když atom v pozorování zmizí z našich očí, oba atomy by měly průměrný pohyb, tedy pohyb 600 + 400 = 1000: 2, tedy pohyb 500. Výpočet, který by mohl být přesný, pokud by nebyl vyvrácen novým pozorováním. Důkladně prozkoumejme atomy různých materií: zjistíme, že jednotlivé atomy nemají stejný pohyb, protože každý atom má svou vlastní absorpci. Proto nemůžeme získat průměrný pohyb, ale pohyb, který se liší na obou stranách.

Jak k tomu dochází? Předpokládejme, že atom světla má pohyb 600 a atom v pozorování absorpci, například, 350; ten poslední nikdy nemůže mít průměrný pohyb 475, protože jeho absorpce je pouze 350.
Z výše uvedeného lze konstatovat, že atomy mají různou absorpci v závislosti na kategorii materiálu, ke které patří.

Znaje tyto různé absorpce, snažil jsem se vytvořit škálu atomů různých materií s absorpcemi, ve srovnání s atomem světla, od maxima 95 % po minimum 1 %.

Vysvětlení atomové škály

Představme si například, že jako základní jednotku vezmeme 100 pohybů atomu světla. Poté hledáme mezi všemi materiály ten, který má absorpci 95 % vůči tomuto atomu, a přiřadíme této látce kategorii A. Děláme totéž pro látku s absorpcí 85 % a pokračujeme v tomto postupu, dokud nedosáhneme materiálu s nejnižší absorpcí.

Umístíme všechny tyto materiály vedle sebe: tak vytvoříme škálu, která bude mít absorpci od maximálně 95 % do minimálně 1 %. K vytvoření této škály, vzhledem k různým množstvím materiálů existujících v přírodě, mi trvalo čtyři roky.
Nechme prozatím tuto škálu stranou, ta nám přijde vhod v pravý okamžik.
Vraťme se k pozorování atomů: uvidíme, že ty, které jsou v pozorování, jsou rušeny nejen atomy světla, ale také atomy vnějšími. Abychom tomuto problému předešli, snažme se nejprve eliminovat vnější atomy.
Pokud se znovu porovnáme s naším praktickým životem, představme si, že sledujeme fotbalový zápas a snažíme se eliminovat zvědavce, kteří jsou za hřištěm. Abychom toho dosáhli, je třeba obklopit hráče zdí.
Tak jsem to udělal s vnějšími atomy: vytvořil jsem vrstvu mezi pozorovanými atomy a vnějšími atomy pomocí materiálu s méně absorbujícími atomy, abych zabránil vzrušení samotných atomů a odebral materiál z měřítka, které jsem měl.
postaveno.
Vzrušení atomů tloušťky se projevovalo stejně, protože bylo současně vzrušeno vnitřními a vnějšími atomy. Vytvořil jsem tedy vnitřní a vnější vrstvu materiálu složeného z atomů s vyšší absorpcí, čímž jsem získal jakousi nepropustnost a izolaci od vnitřních a vnějších atomů.

Odstranil jsem tento první problém a začal jsem se zabývat druhým, tedy vzrušením atomů světla na pozorovaných atomech, což je činilo neviditelnými. Když jsem však odstranil atomy světla, nemohl jsem už vidět ty, které byly v pozorování, tedy ty vnitřní, protože i světlo přestalo existovat.

Jediné řešení, které mi přišlo na mysl, bylo pokusit se zastavit atomy v pozorování. Jak to udělat? Měřítko, které jsem vytvořil, mi přišlo na pomoc, a takto to bylo.

Nejprve se pokusíme zjistit, jak funguje měřítko. Pokud přiblížíme maximální hodnotu měřítka k atomu, který pozorujeme, všimneme si, že měřítko vytvoří malý odtokový kanálek.

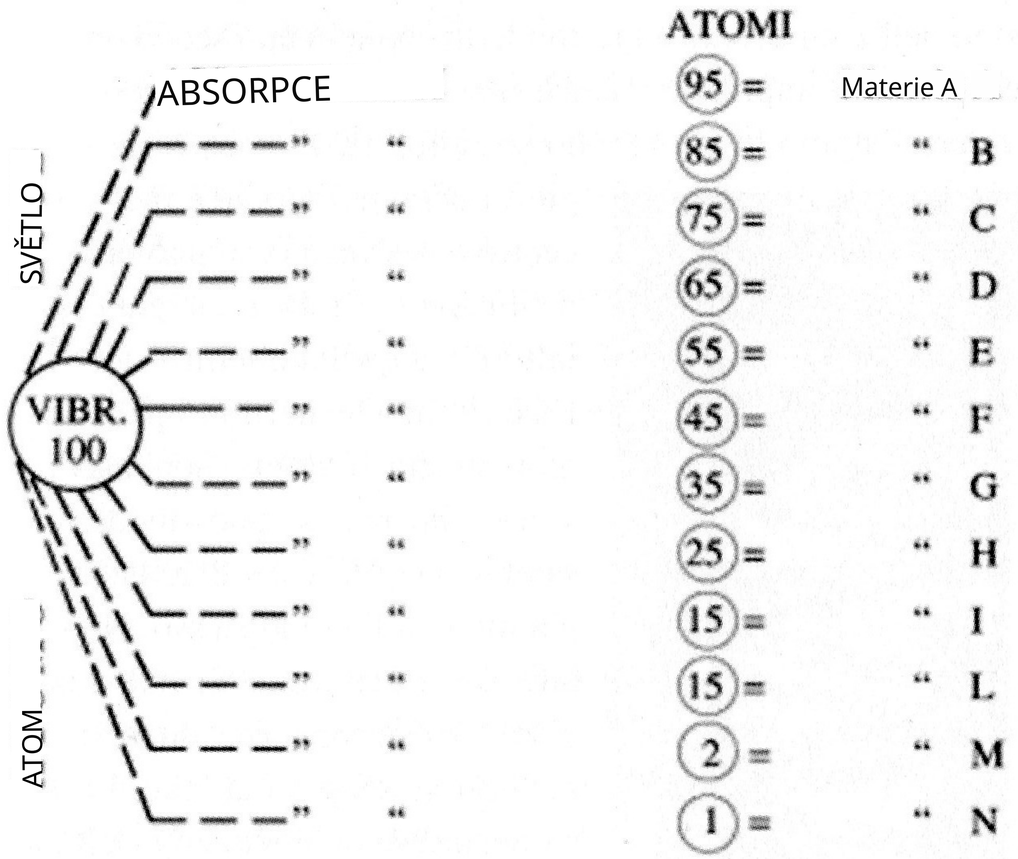
To proto, že atom měřítka s absorpcí 95 % absorbuje 95 % atomu, který pozorujeme, a atom s absorpcí 85 % absorbuje 85 % atomu 95 %, a tak dále, až k atomu s absorpcí 1 %, který absorbuje 1 % atomu 2 %.

Tak se, jak jsem řekl, vytvoří jakýsi odtokový kanálek. Nyní, pokud je pohyb atomu světla konstantní, pro zastavení atomu, který pozorujeme, je třeba postupovat stejným způsobem, jaký byl předpokládán, abychom mohli zastavit člověka, který se neustále pohybuje. Takže, jestliže jeden kanálek nestačí, použijí se dva, tři, čtyři, etc., až do dosažení nehybnosti atomu, který pozorujeme. Prakticky jsem zavedl kanálek do tloušťky, přičemž jsem nechal atomy s absorpcí 95 % v kontaktu s atomy, které pozoruji, a ty s minimální absorpcí, téměř na konci tloušťky. Kanálky tak neustále absorbovaly pohyby atomů a pozorování se zlepšilo, což umožnilo nahlédnout do nekonečně malých tvarů samotných atomů. Bylo třeba, abychom je lépe poznali, zvýšit jejich zvětšení.

Výše jsem stručně popsal, jak jsem dokázal zastavit atomy, které pozoruji, pod vlivem atomů světla, pokud je zdroj těchto atomů stejný a konstantní.

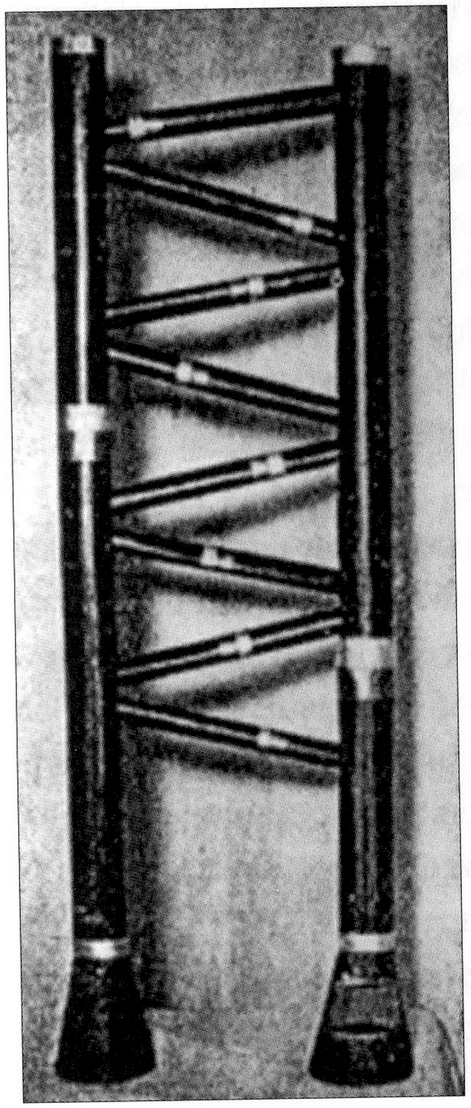
Jak jsem zmínil v úvodu, objevoval se mi největší problém, tedy získat zvětšení vyšší než ta, která byla dosud známa. Po konzultaci s různými publikovanými pracemi v této oblasti jsem se vydal do Německa a navštívil továrnu Zeiss, abych

získal více informací o čočkových zvětšeních, ale bez jakéhokoli praktického výsledku. Po letech studií a různých pokusů se mi nečekaně objevil podivný optický jev, když jsem byl v kině. Z pozorování tohoto jevu vznikl princip mého atomového mikroskopu.

Dosáhl jsem výsledků, které jsem si přál, a začal jsem studovat atomy v pohybu, tedy ty, které byly v pozorování. Přijal jsem metodu kanálků, abych zastavil pohyb atomů v pozorování, a začal jsem je studovat při zvětšení 100 tisíc a poté 200 tisíc, ale nic důležitého se mi neobjevilo. Když jsem však dosáhl zvětšení 700 milionů, začal jsem si všímat podivného pohybu ve středu každého atomu. Objevoval se

mým očím jako pohyb způsobený úderem, nyní stoupajícím, nyní klesajícím, v mlhovině samotného atomu. Každý úder produkoval energii ve formě světelného kruhu kolem atomu, kruhu, který se stále více zvětšoval, čím více se vzdaloval od středu atomu, a to až do vyčerpání přijatého impulsu.
Každý kruh se spojoval s prvním a stále více se zmenšoval směrem k centru atomu, až ho obklopil jako ochranný štít.
Nedokázal jsem pochopit, jak bylo možné zasáhnout a rozdělit atom tímto chráněným způsobem, protože největší síla atomu je uzavřena ve středu a žádný atom nemůže zničit jiný, protože vnější energie je nižší než ta vnitřní.

Mikroskop atomový čočkový

A proto jsem v roce 1946 publikoval v novinách, že atom nekolísá, ale vibruje, že ho nelze rozdělit, že by bylo možné rozdělit jeho energii, ale ne samotný atom. Ještě však nebyly mé pozorování u konce. Uvědomil jsem si, že po určitém čase atom v pozorování, uvedený do pohybu atomem světla a pokrytý jeho ochranným štítem, produkoval jako explozi ve formě intenzivní světelné hmoty a že, po skončení exploze, se pod čočkami mikroskopu neobjevil už atom, ale dva atomy.

To proto, že po dosažení maxima svého pohybu atom explodoval a rozdělil se na dvě části, jev, který se vyskytoval u všech atomů v pozorování.
Docházelo tedy k tomu, že z jednoho atomu, po krátkém čase, se vyprodukoval jiný, a že z těchto dvou vznikly čtyři, a tak dále.
Tímto způsobem jsem pochopil, jak se děje jev reprodukce hmoty.
Pak jsem zvětšení mikroskopu zvýšil na 850, a to za účelem lepšího využití jevu.
Začal jsem studovat jeho nejzajímavější části a zjistil jsem, že atomy různých látek nemají stejnou pulsaci, protože každý z nich má svou vlastní kompozici v závislosti na svém materiálu, velikosti a elasticitě. Také jsem pozoroval, že různé pulsace odpovídaly různým látkám. Toto zjištění mě zvlášť zaujalo.

Různé kategorie atomů

Tyto atomy, které nazývám reproduktivními, nikoli trvalými, se mohou nacházet ve všech organických látkách, zatímco v minerálech jsou atomy stacionární a nemají žádnou reprodukci, pokud nejsou vzrušeny jinými atomy s větší silou.
Různé barvy a tvary hmoty jsou způsobeny změnami vibrací samotných atomů, které hmotu tvoří. Například vezměme květinu a předpokládejme, že její atomové pulzace jsou 1000.

Vnější atomy hmoty květiny, v kontaktu s jinými cizími atomy, jako jsou atomy světla, tepla, plynu atd., se mění a produkují změněné pulzace 1000,01, 1000,02, které odpovídají barvám nebo tvarům hmoty.

Na základě této pozorování jsem dokázal vytvořit kompletní škálu těchto změn, kterou jsem takto klasifikoval:

1000,01 - 1000,02 - 1000,03 - 1000,04 a tak dále až do 1001,

po dosažení této pulzace se hmota transformuje.

Magnetický atom

Potvrdil jsem uvedené jevy a rozdělil atomy do různých kategorií: reprodukční atomy, klidné atomy, nereproduktivní atomy, polo-reproduktivní atomy atd. Věnoval jsem se klasifikaci různých hmot podle různých pulzací atomů.
Byl jsem zaujat těmito pokusy, když jsem neúmyslně posunul blízký magnet a viděl jsem, že všechny atomy v pozorování a absorpční kanálky se začaly zběsile hýbat a poté zmizely v jasné hmotě.
Po provedení různých pokusů s magnetem, abych zjistil, jaké účinky mají magnetické toky na pozorované atomy, jsem si všiml, že nevytvářejí žádnou excitaci.
Pak jsem se pokusil pozorovat oxidy magnetitu a při zvětšení mikroskopu na více než miliardu jsem dokázal vidět atomy tohoto oxidu.

Mi se zdály mnohem menší a rychlejší než všechny ostatní atomy do té doby známé.

Snažil jsem se je zastavit normálními absorpčními kanálky, ale marně. Když jsem pochopil, že pozoruji velmi mocné atomy, začal jsem je studovat. Tyto nové atomy se pod mikroskopem jevily jako atomy v trvalém reprodukčním pohybu, ale mnohem rychlejší než ostatní.

Zvětšil jsem ještě více, až jsem dosáhl miliardy a 200 milionů.

V tomto bodě jsem zjistil, že ve všech látkách, a zejména ve vzduchu, bylo mnoho takových atomů a že neexistovaly atomy látky, které by neměly kolem sebe různé z těchto atomů.

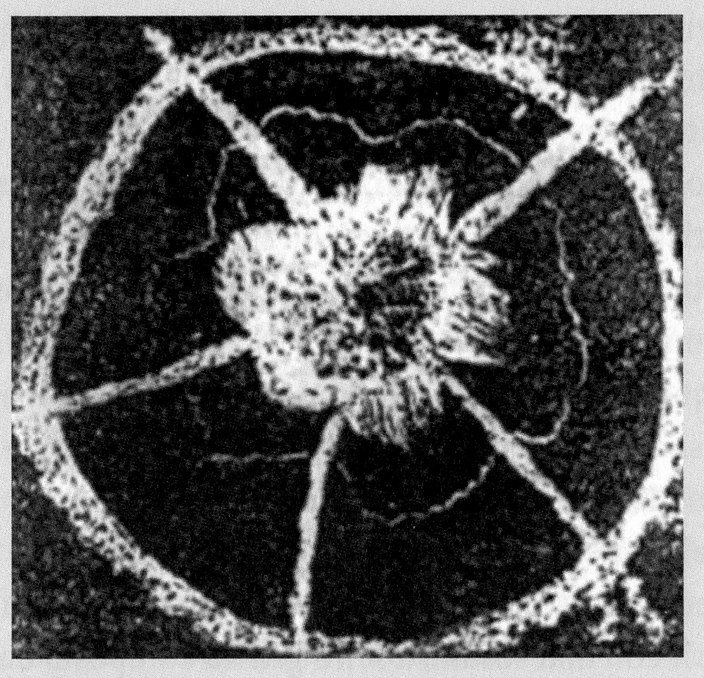
Rozhodl jsem se je nazvat 'magnetické atomy'.

Nejprve jsem se pokusil izolovat nějaký magnetický atom: podařilo se mi to po mnoha a dlouhých experimentech, aplikováním na magnetické atomy dvoukanálových a tříkanálových absorpčních atomů.
Zde jsem měl další velké překvapení: zatímco při izolaci běžných atomů od těch, které jsem pozoroval, tyto poslední snižovaly svůj pohyb, izolací magnetických atomů tento pohyb rychle zvyšoval, vyvíjející s jejich množstvím atomovou energii tak mocnou, že ovlivňovala svým kontaktem všechny atomy ostatních látek.
Osobně jsem zažil důsledky, které mohly být dokonce nebezpečné. Studoval jsem tedy, jak se od této energie izolovat: podařilo se mi to se semi-tukovou látkou složenou z různých materií s absorpčními atomy.

Tímto způsobem jsem byl schopen studovat magnetický atom v jeho nejmenších detailech.

Tento atom takto izolovaný je identický s reprodukčním, s jediným rozdílem, že jeho pohyb je trvalý. Zajímalo mě také znát užitečnost tohoto atomu a jeho fungování.
Začal jsem ho přibližovat k nějakému jinému atomu, aniž by byl tento poslední ovlivněn, zatímco jsem již zjistil, jak jsem uvedl výše, opak.
Pokračoval jsem tedy v kontaktu s atomy mnoha dalších látek, a v určitém okamžiku jsem pozoroval, že magnetický atom opravdu ovlivňoval atom, se kterým přišel do kontaktu, a že ten poslední, dosáhnuvší maxima svého pohybu, se od magnetického odstřeďoval.
Zde je vysvětlení: magnetický atom, izolovaný od ostatních atomů,

FOTOGRAFIE ATOMU Z ROKU 1940

Tento magnetický atom byl vyfotografován v laboratoři P.L. Ighina v roce 1940 pomocí atomového mikroskopu. Zvětšení atomu: miliarda. Na fotografii jsou vidět 5 kanálků absorbujících atomů, které slouží k zpomalení magnetického atomu, ve středu je patrné rozšíření způsobené pulzací samotného atomu. Každá z těchto pulzací produkuje a vyzařuje kolem magnetického atomu energii, která je na fotografii znázorněna tenkým svítícím kroužkem kolem centrálního atomu. Svítící kroužek se dále rozšiřuje, až vytvoří větší kruh, a to až do vyčerpání své pulzace. Následnost kroužků vytvořených pulzacemi produkuje usazení kroužků samotných, jeden vždy blíž k druhému, jako by zcela zakrýval a skrýval, jako ochranný štít, centrální atom. Tento atom je nejmenší ze všech ostatních atomů a, podle atomového zákona, čím menší atom, tím rychlejší je jeho pulzace. On je tím, kdo udává pohyb všem ostatním atomům, a stává se tak jejich propagátorem.

produkuje maximum svého pohybu, dokud se nesetká s jiným atomem stejné citlivosti pohybu.
Atom hmoty, takto ovlivněn, se pohybuje a začíná absorbovat pulzace magnetického atomu, a když dosáhne maxima svého pohybu, opouští magnetický atom.
Ve stejnou dobu atom hmoty produkuje snížení pohybu magnetického atomu, pohyb, který odpovídá pohybu jiného atomu z jiné hmoty, a cyklus tak pokračuje, dokud nedojde k minimální pulzaci samotného magnetického atomu.
Když se dostane do této fáze, již nebude moci ovlivnit další atomy, protože zůstal sám, ale, jelikož je jeho pohyb věčný, opět se zvýší, až najde ten atom, který na oplátku absorbuje pohyb prvního. Tak jsem zjistil, že magnetický atom je propagátorem všech ostatních atomů. Jinými slovy, všiml jsem si, že magnetický atom se nachází mezi ostatními atomy, aby jim poskytoval neustálý pohyb.

Pomyslel jsem si, že pokud by se podařilo izolovat atomy hmoty od magnetických atomů, první by již neměly možnost se pohybovat.
A to jsem dosáhl: atomy hmoty izolované od magnetických zůstávaly v klidu a hmota se neměnila.
Pak jsem si pomyslel, že pokud magnetický atom mohl ovlivnit všechny existující atomy, mohl by také produkovat všechny variace atomů hmoty.
A to jsem také zjistil, poté co se mi podařilo regulovat pohyb magnetického atomu.

Transformace hmoty s magnetickým atomem

Na základě tohoto posledního objevu jsem pochopil, že pokud bych se dokázal zmocnit té energie a regulovat ji podle svého přání, měl bych

potuto provést různé a zajímavé experimenty. Rozhodl jsem se postavit zařízení regulující atomové magnetické vibrace. Poté, co jsem uzavřel magnetický atom a izoloval ho od ostatních pomocí vrstev materiálů s absorbujícími atomy, a po úspěšném získání všech různých kombinací vibrací s vícero regulátory podle čísla a indexu pro ladění, jsem dospěl k regulaci samotné energie.
Začal jsem se ladit s různými materiály, abych zjistil, jestli mohu poznat jejich přesnou vibraci. Po dosažení této zkoušky jsem se chystal provést několik experimentů.

Jednoho dne, po nastavení zařízení a jeho naladění na určitý materiál, jsem ho nechal ve stejné pozici až do následujícího dne. Mezitím zařízení samo změnilo svou vibraci a vibrace naladěného materiálu se, na oplátku,

zvýšila.

Zjistil jsem, že materiál podrobený tomuto pohybu změnil část své struktury: velmi se podobal materiálu s atomy majícími stejné vibrace. Další zkoušky mi ukázaly, že změnou vibrace jednoho materiálu by se mohl tento transformovat na jiný materiál.
Popíšu některé experimenty provedené v té době.

Se stejným zařízením jsem jednoho dne identifikoval přesnou vibraci atomů jabloně; poté jsem se přiblížil k broskvi, také jsem se s tímto materiálem naladil a začal pomalu zvyšovat jeho vibraci, až jsem dosáhl vibrace jabloně. Zvýšení trvalo 8 hodin, po kterých jsem nechal broskev stále naladěnou na stejnou vibraci jako jabloň po dobu 16 dní. Postupně jsem viděl, jak se broskev transformuje a stává se jabloní. Stejným systémem jsem dokázal transformovat broskev 'fior di maggio', která je přirozeně malá, na broskev 'ala', která je mnohem

větší. Začal jsem provádět experimenty se stejným systémem na zvířatech, a podařilo se mi transformovat ocas myši na ocas kočky. Doba transformace ocasu trvala čtyři dny, po kterých se vrátil do normálního stavu myši, ale poté se oddělil a myš zemřela. Atomy ocasu myši dlouho nevydržely změnu. Ještě zajímavější bylo vyvinutí kosti králíka. Jednoho dne, v králičí kleci, jsem si všiml, že malý králík ve věku dvou měsíců měl nakaženou nohu kvůli ráně způsobené třískou dřeva.
Snažil jsem se zvíře vyléčit, ale marně, protože nemoc se stále zhoršovala. Z čisté zvědavosti jsem chtěl analyzovat, jestli vibrace nemocné kosti odpovídaly těm zdravým: zařízení je označilo jako velmi slabé, a takové, že mi to dalo

pochopit, že byly přerušeny právě v nemocném místě.

Obě konce zdravé kosti, blízko těch nakažených, měly vibrace změněné ve srovnání se zdravou kostí, protože, kvůli přerušení nemocné kosti, nedošlo k pokračování absorpce vibrací atomů.

Synchronizoval jsem se, prostřednictvím přístroje, s vibracemi zdravých konců kosti a začal jsem je měnit až na jejich maximum, čímž jsem získal jev reprodukce atomu.
Brzy, s touto reprodukcí, se dva konce zdravé kosti přiblížily k sobě, až se spojily a, spojené, zajistily pokračování vibrací, které byly přerušeny.

Materie se vrátila do normálu, stejně jako se normálně vrátily vibrace, a tak horečka zmizela. Tato skutečnost mi umožnila pochopit, jak se vytváří jev horečky u nemocného člověka. Přerušením vibrací hmoty atomy zvyšují své vibrace kvůli nedostatečnému vstřebávání atomů nemocné hmoty, které, jakmile mohou vstřebat a

pokračovat v normální kontinuitě vibrací, způsobují, že horečka ustává.

Podle toho, co jsem mohl pochopit ze svých pozorování, se nemoc vytváří následujícím způsobem: atomy našeho těla mají neustálou a stálou vibraci, kterou způsobují především chemické reakce výživy.

Okolo atomů neustále číhají malí tvorové jako mikroby atd., kteří nejsou ničím jiným než nečistotami vyzařovanými samotnými atomy, které, jakmile zpomalí svůj pohyb, umožňují těmto nečistotám vniknout mezi ně. Vzhledem k hmotnosti a tvaru těchto nečistot, atomy téměř úplně ztrácejí svou pružnost pohybu. Atomy našeho těla, kvůli nedostatečnému vstřebávání pohybu, podléhají větší akceleraci, kterou nazýváme horečka. Ale kolem zablokovaných atomů stojí magnetické atomy, které se okamžitě ladí s přerušenými atomy a vzrušují je až na maximum jejich vibrace.

Když je dosaženo tohoto bodu, nečistoty jsou vyhnány, magnetické atomy opouštějí vzrušené atomy a tyto, jakmile jsou volné, začínají vstřebávat vibrace atomů našeho těla. Tak se obnovuje kontinuita vibrací a horečka zmizí. Pokud však horečka nepřestane, znamená to, že magnetické atomy se nedokázaly naladit na zablokované atomy a vyhnat nečistoty. Je tedy nutné uchýlit se k jevu reprodukce, jak bylo zmíněno výše, a spojit přerušení vibrací.

Na základě těchto mých pozorování jsem si dovolil tvrdit v některých novinách v roce 1946, že magnetická atomová energie, použitá způsobem uvedeným výše, by mohla vyléčit jakoukoli nemoc. Nikdo mým slovům nevěřil a mnozí lékaři mi doporučili absolvovat kurz lékařských disciplín, než učiním taková tvrzení.

Ale o několik let později, konkrétně v létě 1953, významní vědci prohlásili, že pomocí atomové energie by bylo možné vyléčit největší počet infekčních nemocí. Měl jsem tak potěšení vidět, jak se potvrdila má tvrzení z roku 1946.

Fúze kovů na dálku

Kovy jsou materiály s pevnými atomy, tedy atomy, které se nepohybují, pokud nejsou neustále vzrušovány. Opravdu, laděním atomů kovů a zvyšováním jejich vibrací se oddělují navzájem a produkují, jak se říká, tavení kovu.

při provádění jednoho z těchto testů jsem si všiml, že s přístrojem bylo možné ladit zkoumaný kov i na určitou vzdálenost, ale pouze v určitých případech. Pokusil jsem se tedy věc prozkoumat hlouběji a brzy poté jsem vyřešil problém s fenoménem přitažlivosti atomů, podle něhož čím rychleji se atom pohybuje, tím více přitahuje jiný atom. Mým přístrojem se naopak vytvářejí vibrace atomů, které jsou mnohem rychlejší a přitahují, jeden za druhým, magnetické atomy, které potkávají v éteru, čímž vytvářejí kanálek s těmito posledními atomy.

Čím více se zvyšuje vibrace, tím více se kanálek prodlužuje, ale vždy se drží v předem stanoveném směru přístroje. Ale protože jsem si všiml, že kanálek byl rušen ostatními nemagnetickými atomy, rozhodl jsem se odstranit tuto nepříjemnost. Místo toho, abych vytvořil jeden kanálek, vytvořil jsem pět ve stejném d směru, čímž jsem vytvořil jakýsi prázdný tubus uprostřed. Zatímco v tubusu vytvořeném pěti kanálky jsem udržoval vibrace dosud na požadované úrovni, počítal jsem čas potřebný pro vytvoření-

nastavení samotné trubice a bod vibrací, jsem do trubice vložil další kanálek s proměnlivými vibracemi, až jsem dosáhl syntonizace atomů hmoty, kterou jsem chtěl vzrušit.

Neutralizace atomové bomby

Pomocí výše zmíněné metody se mi podařilo, prostřednictvím centrálního kanálku, synchronizovat s atomovou bombou Bikini, ale nečekaný návrat vibrací atomů bomby způsobil perforaci samotného zařízení, co mě donutilo přerušit experiment neutralizace. Nicméně, s absorpčními vibracemi, které se v trubici vyskytly, nutně docházelo ke snížení účinku výbuchu.

Různé experimenty s fúzí kovů na dálku

První experiment na dálku, provedený v roce 1946 v úseku mezi hlavním náměstím v Imole a věží mé laboratoře na ulici Aldrovandi, byla fúze kovů na dálku.

Abyste nezpůsobili škody třetím stranám, vytvořil jsem kovovou sloučeninu z mědi, tínu a molybdenu. Experiment jsem provedl za přítomnosti novináře Giuliana Canottiho, redaktora bolognského deníku, zemědělského agenta Andrea Folliho a jeho rodiny.

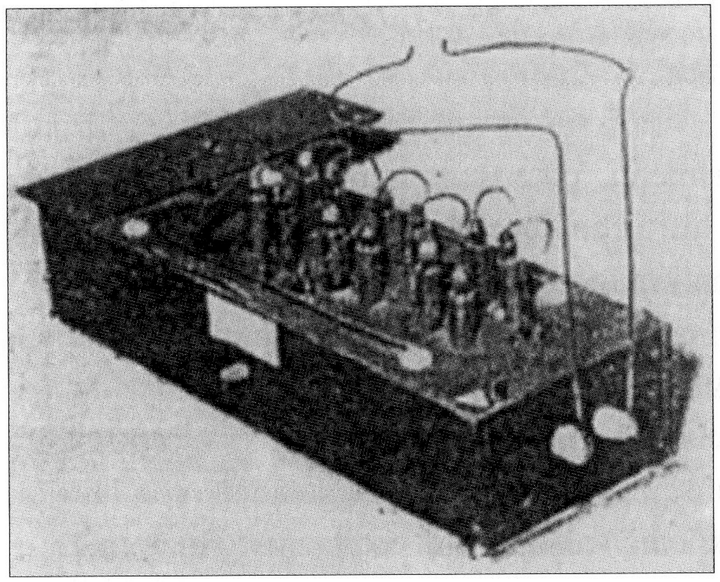
Sloučení kovu, který jsem umístil ve stejné věži mého laboratoře, bylo provedeno z terasy domu zmíněného pana Folliho, na ulici Emilia 51. Experiment proběhl bez jakýchkoli problémů a sloučení bylo dokonalé.

Další experiment jsem provedl v podzemí katedrály Castellaccio, na adrese via Romeo Galli 4 za přítomnosti několika dělníků, přičemž jsem dosáhl stejných výsledků.

Experimenty s televizí a magnetickým atomem

V roce 1943, když jsem měl ještě laboratoř ve sklepě Castellaccia, jsem pomocí zařízení, které jsem sám vyrobil, dokázal přenést do domu mé rodiny ve městě konfigurace místnosti mé laboratoře. Tento experiment, který se podařil dokonale, sledovali sám pan Folli, zemědělský dělník Giannetto Pellicani a domácí personál. Pomocí magnetického atomu jsem dokázal učinit atomy světla vodivými pro elektrickou energii, které, takto vzrušené, přenášely na kovovou obrazovku vibrace atomů elektrické energie.

Se mezi atomy světla takto vzrušenými a atomy kovového stínu, se vkládala daná projekce, její stinná část bránila vzrušeným atomům světla, aby vibrace atomů kovu. Takto probíhala přenos.

Se zařízení vysílač pro fúzi

Experimenty s odběrem elektrické energie z vysokonapěťových drátů pomocí magnetického atomu a jejím přenosem

Během výše zmíněných experimentů jsem si pomyslel, že by bylo možné využít kanálek, chráněný trubicí, k přenosu a příjmu elektrické energie prostřednictvím éteru. Vytvořil jsem kanálek a nasměroval ho k elektrickým drátům, které procházely asi dvacet metrů od mé laboratoře, a pokusil jsem se naladit na atomy měděného drátu, které byly tímto způsobem již vzrušeny elektrickou energií. Okamžitě jsem získal absorpci této energie a mé přístroje signalizovaly průchod proudu. Připravil jsem vše pro ladění atomů ostatních vzdušných drátů s napětím 3000 Voltů. K tomu jsem postavil malou elektrárnu pro izolaci proudu. Zkouška proběhla dokonale a pochopil jsem, že je možné realizovat svou myšlenku.

Pak jsem chtěl přenést nízkonapěťový proud z mého měřiče na věž v Imole a dosáhl jsem výsledků, které způsobily, že se s tímto proudem pohybovala sama věž, motor gramofonu a rozsvítila se žárovka 25W.

Co je elektrická energie

Na základě těchto experimentů jsem mohl pochopit, co je elektrická energie. Ta není nic jiného než vzrušení atomů kovu, způsobené magnetickými atomy. Protože jsme ještě nedokázali uchovávat magnetické atomy, protože magnetický atom nebyl znám, využívala se jeho energie rotací samotné energie. Opravdu, s magnetickými atomy jsem mohl vzrušit atomy jiných izolačních materiálů, čímž je učinil vodivými. Takže elektrická energie je pouze vzrušení atomů.

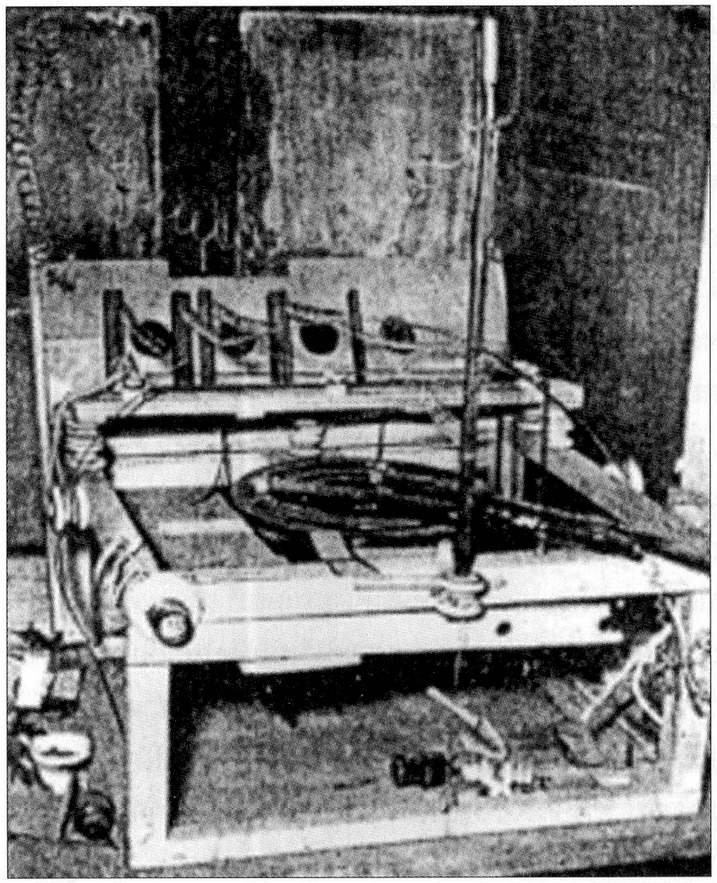
Nebezpečné následky, které se vyskytují ve vzduchu se výbuchem atomových bomb

Objev atomové bomby snadno prokázal reakce výbuchů.

Tyto reakce posouvají celý komplex absorpce existujících magnetických atomů ve vzduchu a způsobují neustálé hromadění. Tato hromadění vytvářejí velmi silné vzrušení na atomech jiných látek a jejich cyklus, způsobený reprodukcí vzrušených atomů až na maximum jejich vibrace, se neustále opakuje. Zároveň se pro každé hromadění formuje jiná atomová vibrace a samotná hromadění, setkávající se navzájem, způsobují velmi silné elektrické výboje. Pokud se budou nadále vybuchovat atomové bomby, neustále a stále silnější budou také hromadění a elektrické výboje. Na našem polokouli se tedy vytvoří stále větší poruchy, a když se vzrušení dostane do kontaktu s živými orgány, snadno vyvolá na nich takové změny, které transformují jejich struktury. Tato má úvodní slova jsou důsledkem různých experimentů, které jsem popsal výše.

Vryp elektrické energie na disku pomocí magnetického atomu

Jak jsem řekl, elektrická energie je vzrušení atomů kovů. Atom, který je nejcitlivější na své vzrušení, se stává také nejvíce vodivým atomem. A na tom jsem se řídil při vrypu elektrického proudu. Pokud vezmete kov s atomy, které mají jiný kov složený z atomů s silnějšími vibracemi, dojde k vzrušení prvního kovu.

Zařízení pro vryp elektrické energie

Pokud se pak pomocí rotace vzruší všechny atomy kovového disku, získá se určité vibrace atomů, zatímco pokud se vytvoří s dvěma disky dvě různé vibrace, vytvoří se elektrická energie. Tak bylo zjištěno, že spotřeba proudu je pouze absorpcí vibrací jiných atomů umístěných do kontaktu mezi sebou, je třeba zvýšit počáteční vibrace, aby se vzrušily nové atomy v absorpci. Toto větší vzrušení způsobí nadměrné zvýšení pohybu na prvních atomech a také způsobí ohřátí, pokud jsou atomy kovu v malém počtu. Je tedy nutné zvětšit tloušťku kovu, aby se zvýšil počet atomů. Zvětšením tohoto počtu se také zvýší

Absorpce vibrací, a tím dojde k větší excitaci atomů. Snažil jsem se tedy vyprodukovat v disku co největší počet excitovaných atomů a tím dosáhnout vysoké intenzity elektrického proudu. Tímto způsobem se mi podařilo vyprodukovat elektrickou energii v disku a po určitém počtu otočení roztočit motor disku, rozběhnout ventilátor a rozsvítit žárovku.

Průzkum podzemí pomocí magnetického atomu

V roce 1946, na zavlažované půdě, kterou jsem přetvořil na zahradu, jsem se chystal provádět různé pokusy. K tomu jsem použil své zařízení a s pomocí speciálních opatření, prostřednictvím kanálku, o kterém jsem mluvil, a využitím magnetických atomů přítomných v půdě, jsem se podařilo prozkoumat tuto půdu. Toho jsem dosáhl změnou vibrací atomů kanálku a jejich srovnáním s vibracemi minerálů (uhlí, oleje atd.). K mému překvapení jsem zjistil, že v hloubce 4865 metrů byla malá ropná žíla široká 25 cm, která vycházela z východu a směřovala na jih. V 12 000 metrech, na ploše přibližně 300 m^2, jsem nalezl ložisko uhlí velkého tloušťky. Neprozradil jsem to, abych se vyhnul možnému vyvlastnění pozemku. Zajímalo mě především ověřit, jak probíhá transformace uhlovodíků. Věděl jsem, že v půdě, kterou jsem dosud prozkoumal, ležel metan v hloubce přibližně 2800 metrů, a snažil jsem se naladit i na něj.

Vzal jsem své zařízení a pro každou z výše uvedených látek jsem vytvořil trubici s centrálním kanálkem magnetických atomů. Z přístroje tak vycházely tři trubice; naladil jsem jeden z těchto kanálků na uhlí, druhý na ropu a třetí na metan. Na každý kanálek jsem umístil indikátor vibrací atomů,

a to za účelem sledování fází změny tří látek. Abych nemusel být stále na místě pro příslušnou kontrolu, aplnil jsem každý kanálek zapisujícím vibrátorem, který byl vyroben z velmi tenkého hrotu chlupaté špičky namočené v barevném tekutém médiu. Ten mi na milimetrovém papíře ukazoval neustálý proces, v podloží, vibrací atomů naladěných látek.
Kontrola trvala přibližně dva a půl měsíce a získal jsem cenné informace. Vždy jsem považoval metan za produkt vypařování uhlovodíků přítomných v podloží, a že uhlí je zkamenělé lignit.
Ale z odběrů provedených mým zařízením jsem zjistil opak: metan je hlavní látkou, ze které jsou tvořeny uhlovodíky, a uhlí není nic jiného než soubor

zkamenělých uhlovodíků.

Pokračováním ve svých výzkumech jsem si všiml, že k přeměně metanu na uhlovodíky jsou potřeba tři látky, a že jejich spojení produkuje kapalinu.
Také jsem zjistil, že pokud byly tyto látky vystaveny nadměrnému zahřívání v obzvlášť vlhké oblasti, při ochlazení se přeměnily na uhlí. Rozhodl jsem se tedy provést praktické experimenty. Vzal jsem láhev metanu s regulátorem tlaku a do samostatné nádoby umístil potřebné látky pro přeměnu. Postupoval jsem stejným způsobem, jaký mi naznačily mé předchozí pozorování, a získal jsem uhlovodíky. Jejich složení mohlo být husté, polohusté nebo kapalné, v závislosti na množství použitých látek. Tyto látky se nacházejí pouze v určitých hloubkách.

Pokud by bylo možné do podzemí, kde existuje metan, injektovat chybějící materiály, myslím, že přeměna metanu na uhlovodíky by mohla probíhat v teplé oblasti. Pokračoval jsem ve svých

experimentech, vzal jsem uhlovodíky, shromáždil je v nádobě a pokračoval jsem, jak jsem to udělal po svých pozorováních. V důsledku těchto pokusů jsem získal, i když nedokonale, skutečné uhlí.

Přeměna metanu a uhlovodíků s magnetickým atomem

Po dosažení výše zmíněných výsledků jsem se snažil získat stejné přeměny variací atomových vibrací uhlovodíků a plynů, a podařilo se mi to vzrušením atomů magnetickou atomovou energií.
Provedl jsem několik z uvedených pokusů, ale zde jsem chtěl zmínit pouze ty, které by mohly být později snadněji kontrolovány.

Experimenty s magnetickým atomem v oblasti zemědělství

Do Imoly jsem přišel v roce 1936, abych se postaral o zemědělskou farmu svého švagra.

Při této příležitosti jsem se snažil získat co nejvíce znalostí i v oblasti zemědělství.

Objev, pomocí magnetického atomu, jak probíhá přirozené zavlažování podzemních vod

Na venkově, když zůstává půda vlhká i v teplých měsících, říká se, že je to čerstvá půda: na mé zahradě jsem měl právě takový pozemek.

Protože jsem si nedokázal vysvětlit původ tohoto jevu, chtěl jsem prozkoumat podloží, abych měl představu o jeho fungování. Pomocí mého přístroje a kanálků jsem se snažil naladit na podloží

v různých hloubkách a tak jsem dokázal získat přesnou představu o zavlažování.

Na základě provedených odběrů jsem mohl postavit dokonalý zavlažovač, který okamžitě přinesl výsledky daleko převyšující jakýkoli jiný zavlažovací systém, který do té doby existoval. Na mé zahradě je zavlažování prováděno odtokem a je rozvedeno do všech pozemků prostřednictvím vodních jam, které jsou umístěny nad úrovní, aby poskytovaly celému pozemku, prostřednictvím výstupních otvorů s podzemními kanály, tekoucí vodu.

Tato zavlažování, i když je nejlepší, má také nezanedbatelné nedostatky. První nevýhodou je zaplavení, které se může snadno vyskytnout kvůli nadměrnému množství vody, které zasahuje kořeny rostlin a, ještě více, znečištění plodů, které jsou v kontaktu se zemí, a také rychlé ochlazení této půdy v horkých dnech, i když zavlažování probíhá v noci.

Další nevýhody: nemožnost chodit po půdě při sklizni, chudnutí půdy v důsledku neustálého ztrácení jejích látek, nebezpečí spálení sklizně tzv. 'vařením' a další. No, s zavlažovačem, který jsem postavil, je jakýkoli nedostatek eliminován s 80% úsporou vody.

Pomocí tohoto systému lze zavlažovat jakoukoli půdu, ať už nížinnou nebo kopcovitou, aniž by byla potřebná dozor nebo údržba, protože vše probíhá automaticky, stejně jako automaticky probíhá regulace vody.

Kromě toho se látky v půdě neodstraňují, naopak, pokud usnadňují transformaci pro výživu kořenů. Nakonec, čím více je půda vystavena slunci, tím více se zavlažuje, a naopak.

Nový objev o chemických hnojivech pomocí magnetického atomu

V podniku, o kterém jsem se zmínil, jsem se snažil pomoci těm půdám, které byly velmi chudé na fosfoazotové látky, pravidelně jim podáváním chemických hnojiv.
V podniku se tehdy používalo od 500 do 600 q hnojiv ročně, a rozptyl byl vždy pod mým dohledem. Poté, co jsem zjistil, že vývoj výsadeb nebyl rovnoměrný, tedy že na některých místech byl hojný a na jiných slabý, zeptal jsem se zástupce na poli a kolonistů. Odpověděli mi, že to pravděpodobně záviselo na různém složení půdy. Snažil jsem se pochopit tento jev, ale nepodařilo se mi to. Jakmile jsem získal svou zahradu, provedl jsem různé pokusy. Nejprve jsem vybral dvě parcely stejné velikosti a stejného složení; na jedné jsem rozptýlil chemická hnojiva v předepsaném množství, a na druhé hnojivo ve stejné proporci jako chemická hnojiva.

Na obou parcelách jsem zasel cukrovou řepu a čekal na její klíčení a vývoj. Vegetace se ukázala jako bujná a rovnoměrná na obou. Po dlouhém období sucha přišel silný déšť, který byl pro vegetaci velmi prospěšný. Po dvou týdnech jsem zkontroloval stav vegetace a zjistil, že vývoj řepy zaseté na parcele ošetřené chemickými hnojivy se zastavil, na rozdíl od druhé parcely. Myslel jsem, že jsem na prvním místě podal nadměrné množství hnojiv a že kořeny řepy se spálily. Když jsem vzal několik rostlinek a prozkoumal jejich kořeny, viděl jsem, že jsou v vynikajícím stavu. Poté jsem analyzoval půdu a s překvapením zjistil, že obsahuje

pouze stopy fosfoazotátů, zatímco hnojivo bylo podáno v hojném množství. Pomohl jsem růstu rostlinek s rychle účinnými dusíkatými hnojivy: v době sklizně jsem však zjistil výrazný rozdíl v hmotnosti řepy, přičemž více vyvinuté byly ty, které vyrostly na parcele ošetřené hnojem. Provedl jsem stejný pokus, v menším měřítku, se salátem. Vzorkoval jsem, tak ráno, jak večer, malé množství půdy, na které vyrostl salát, a analyzoval jsem je. Po dobu asi patnácti dnů probíhal vývoj normálně, ale poté, po dešti trvajícím 48 hodin, jsem zjistil, že analýza půdy zaseté chemickými látkami, mi ukázala stejný jev, o kterém jsem se zmínil dříve, tedy minimální stopy fosfoazotátů. Myslel jsem, že příčina by mohla být způsobena deštěm, a pomocí svého zařízení jsem se synchronizoval s mraky a vzal jsem vibrace, abych je porovnal s těmi dešťové vody.

Zjistil jsem, že tato poslední byla nasáklá mnoha plynnými látkami absorbovanými vzduchem, což jsou látky velmi užitečné pro transformaci půdy těch, které ještě nebyly modifikovány. Ale to neměla být příčina. Po provedení dalších odběrů půdy jsem našel v příkopu velké množství chemického hnojiva. Tehdy jsem pochopil, že dešťová voda rozpouští chemická hnojiva a transportuje je do odvodňovacích příkopů, a poté je rozptyluje podél potoků. Pokud se tento problém vyskytoval u hnojiv, totéž by se mělo stát u hnoje.

Abych se ujistil, vzal jsem malé množství tohoto posledního, abych zjistil, kolik může obsahovat fosfoazotátů. Poté jsem ho zakopal, a po více než šesti měsících, během nichž hnojivo podstoupilo několik přírodních a umělých zavlažování, jsem provedl analýzu znovu. Zjistil jsem, že látky obsažené v hnoji zůstaly téměř stejné. Poté jsem se asi rok snažil produkovat

s organickými látkami s krmivem, jímkou a hnojem, a studoval jsem jejich fungování. Učinil jsem mnoho nových zjištění, ale nepodařilo se mi odhalit výše zmíněný fenomén. Téměř jsem ztratil veškerou naději, když mě napadlo analyzovat hnojivo pomocí mého přístroje, abych zjistil, jaké látky ho tvoří. Po mnoha pokusech se mi podařilo nalézt látky, které v laboratořích unikají jakékoli chemické analýze. Vypočítal jsem procenta různých látek, přidal je do hnojiv a s mým překvapením jsem zjistil, že byly odolné vůči jejich rozpuštění ve vodě.

Vykonal jsem další experimenty ve své zahradě s hnojivy takto složenými, všiml jsem si, že tato hnojiva se ve vodě nepouštěla, že asimilace kořenů rostlin mohla dosáhnout 95 %, že výnosy se zdvojnásobily, že se dosahovalo nádherných produktů s vonnou vůní a že téměř všechny nemoci rostlin byly eliminovány.

Ověřte také, že většina hmyzu nenapadala rostliny pěstované v takto ošetřené půdě, že hnojiva zůstávala nezměněná po několik let, stále vhodná k výživě rostlin, že v půdě nedocházelo k žádné chemické reakci a že v šestém roce aplikace se půda obohacovala o 60 % fosfoamonium.

Jak je možné pomocí magnetického atomu zvětšit velikost zrna

Jak jsem již řekl, znám způsob, jakým dochází k reprodukci materie, chtěl jsem vidět fungování klíčení pšenice. Jakmile jsem doladil své zařízení, naladil jsem se na vibrace atomů pšenice, když jeho ter-

minabilita byla v plném rozvoji a chystal jsem se zkontrolovat všechny funkce růstu.

Tak jsem se dokázal pochopit, jak probíhá proces zvětšování zrna.

Připravte hlavní látky pro proces, začal jsem udržovat vibrace atomů terminability konstantní a takto jsem získal nádherné produkty, které jsou daleko lepší než normální.

Numerózní pokusy, které jsem provedl, abych dosáhl těchto výsledků, mi naznačily konstrukci speciálního zařízení pro vývoj obilí. Toto zařízení má vlastnost udržovat vždy konstantní vibrace atomů obilí, bez nutnosti kontroly.

Pokračující reprodukce vibrací vytváří větší rozvoj a větší asimilaci kořenů rostlin, s následujícími výsledky: v klasíku pšenice Mentana, takto ošetřeném, bylo možné získat stejné zrno s hmotností desetkrát vyšší než normální, šestkrát větší obsah lepku, a trojnásobnou tloušťku stonku.

UFO zachycené v síti magnetického atomu

Zatímco jsem během experimentu s chemickými hnojivy zkoumal vodní páry z mraků, náhodně prošlo mezi kanálky vibrační atomové energie magnetické takzvané UFO. Můj přístroj signalizoval jeho tvar, složení a pohonný mechanismus. Na základě mých analýz jsem mohl zjistit systém (odpor - tah) motoru a zjistit, že jeho rychlost byla přibližně 5000 km/h.

Nový objev o magnetických atomech v realizaci

Po posledních studiích o magnetickém atomu jsem mohl zjistit, že takové atomy lze rozlišit do dvou druhů: pokud magnetický atom začíná svůj pohyb s pulsací zpětnou, má tento atom zápornou vlastnost, zatímco pokud je pulsace vzestupná, jeho vlastnost je kladná.

Na základě tohoto zjištění jsem si pomyslel, že pokud bych mohl oddělit tyto magnetické atomy do dvou kategorií, jednu z negativních magnetických atomů a jednu z pozitivních magnetických atomů, a spojit je pomocí absorbujících atomů, mohl bych mít neustálou a trvalou výrobu elektrické energie. To by bylo jedno z nejdůležitějších realizací.

Grafy vibrací materiálů disku

Co je to, co trvale pohybuje magnetickým atomem?

Je to otázka, kterou jsem si položil několikrát po objevu magnetického atomu. Těžko to vědět, ale naděje nejsou zcela ztraceny. Věřím, že tento objev se může uskutečnit. Krátce jsem se zmínil o některých svých experimentech provedených s magnetickým atomem, experimenty, které technici a vědci mohou ověřit ve svých laboratořích. Z mé strany jsem připraven poskytnout potřebné objasnění pro reprodukci zařízení, která jsem použil během svých studií a pozorování, pokud mi bude zaručena příslušná priorita a exkluzivita.

Druhá část

(praktická)

Na základě toho, co bylo řečeno dříve, jsem 24. prosince 1954 v 9 hodin ráno měl příjemné překvapení, když mě navštívili dva profesoři z Boloňské univerzity, konkrétně prof. Angelo Minguzzi a prof. Valdè, poslaní prof. Puppim, ředitelem Boloňské univerzity.

Prohlášení prof. Puppiho o mně byla následující:

"Nevylučuji, že v oblasti zemědělství mohl Ighina dosáhnout nějakého výsledku, ani nevylučuji existenci toho magnetického atomu, který je původem objevu Ighiny; dodávám, že magnetický atom existuje a je vědecky uznáván, ale ne všechny atomy jsou magnetické, souhlasím, ale všechny mají svůj magnetický moment. Co se týče možnosti reprodukovat ho fotograficky, tvrdím: není možné běžnými prostředky fotografovat atom v jeho strukturách, ale je třeba k tomu zařízení, které soukromá osoba nemůže mít. Je známo, že se reprodukují podstatné mutace i u biologických druhů; je tedy možné, že to, co Ighina tvrdí o transformacích ovocných rostlin, odpovídá pravdě. Tak to ale není, pokud jde o vychvalované jaderné aplikace. Dnes se objevují objevů s

obrovské oběti, zapojující tisíce vědců po celém světě, a není určitě možné, aby jeden člověk sám, bez útěchy drahých přístrojů, a zkušeností žáků a učitelů, kteří s ním pracují nebo jsou s ním v kontaktu, dosáhl senzacehodných objevů, ledaže by se jednalo o jiného Fermiho. Ale toho bychom už znali.

(Prohlášení převzatá z "Il resto del Carlino" dne 24. prosince 1954)"

Na základě výše uvedených prohlášení mi mnozí profesoři univerzit v Itálii poslali několik dopisů, zhruba ve stejném stylu, které nyní cituji.

Eccone jedna účtenka od profesora Univerzity v Camerinu:

Vážený pane Ighina,
Velmi mě zaujala vaše publikace, ve které zaznamenáváte a vysvětlujete své zkušenosti, a čím dál více jsem přesvědčen o vážnosti a důležitosti vašich objevů. Také jsem si chtěl znovu přečíst články z Resto del Carlino a velmi mě překvapilo, že mezi prohlášeními prof. Puppiho je toto: "magnetický atom existuje a je vědecky známý".

Učím matematiku a fyziku a nejsem laik v jaderné fyzice, přiznávám, nikdy jsem neměl znalosti o magnetickém atomu, dokud jsem si nepřečetl jeho cennou knížku: proto priorita objevu náleží jí a jen jí, to je třeba prohlásit, pokud chce být člověk čestný. Macerata, dne 19. ledna 1955

Podle toho, co říká prof. Puppi, není možné, aby člověk dokázal sám, bez velmi drahých přístrojů a bez pomoci učitelů. Mohl bych mu dát za pravdu, kdybych si však nevšiml, že vědci zapomněli ve svých zkušenostech vzít v

považování za materiál, který pro mě byl životně důležitý, v celkovém rámci studií, materiál, který mě fascinovalo, že nebyl okamžitě zohledněn. Již léta, a to přesně od roku 1926, se moje pozornost soustředila na magnetické pole Země a všiml jsem si obrovského vlivu na lidskou vitalitu, vegetativní činnost a na formování hmoty. Zprávy a studie provedené k roku 1928 na Národním institutu věd a vynálezů v Římě, byly jako odpověď, že moje studie postrádaly jakýkoli základ v souladu se základními zákony, a proto nebyly považovány za přijatelné.

Musel jsem později zjistit, že to, co jsem tvrdil o atomu magnetickém, bylo používáno vědci v různých fázích jaderných studií.

Důležitost, kterou může mít magnetické pole ve studiích jaderné energie, je patrná v následujících efektech: vidíme ho používat k urychlení elektronů, a samotný název, Magnetron, to potvrzuje; vidíme ho v přístroji Rutherford pro zkoumání jader plynných těles; vidíme ho v Comptonově efektu (fotony s vysokou energií z elektromagnetického záření); vidíme ho v elektronovém mikroskopu a ve všech experimentálních případech, kde se vždy používají magnetická pole.

Nedávno bylo zjištěno, že neutron má záporný, ale magnetický náboj. Velké teplo jaderných reakcí je udržováno pomocí toků magnetických polí. To znamená, že tato magnetická pole obsahují velmi cenné látky, které převyšují všechny jaderné reakce, pokud jsou samy vytvářiteli těchto reakcí.

Co bychom tedy měli říci o jaderných reakcích matky přírody? Jak probíhají transformace látek prostřednictvím přírody?

Uvedu jeden z mnoha příkladů: vidíme, jak dochází k vytváření elektrického náboje v oblacích.

Kondenzace odpařování vody stoupá nahoru a prostřednictvím vzdušného proudu otáčí tyto plyny kolem Země.
Dochází k tomu, že rotace těchto plynů, procházející mezi severním a jižním pólem (magnetickými póly Země), tyto póly vzrušují atomy plynů a elektrizují je (pozitivní atomové vzrušení). Ale druhá, nižší vrstva, s opačným vzdušným proudem, otáčí kolem dvou magnetických pólů Země, v opačném směru, druhou vrstvu plynů, vzrušující tyto atomy (negativní atomové vzrušení). Když jsou obě vzrušení na maximu, přitahují se navzájem a vytvářejí jaderné reakce. Tyto jaderné reakce transformují materii z plynu na vodu (H2O). Tyto experimenty byly provedeny v mé laboratoři s výše uvedenými výsledky.
Tato demonstrace potvrzuje, že magnetické pole je hlavní částí všech jaderných reakcí.
Vědci se nikdy nezeptali, zda by život a transformace mohly stále existovat, kdyby bylo odstraněno magnetické pole naší zeměkoule? Tvrdím, že ne, protože mé experimenty mi potvrzují, že v magnetickém poli existuje atom, který je podporovatelem všech ostatních atomů existujících na zeměkouli, a pokud by tento atom chyběl, již by nedocházelo k transformaci hmoty a jakákoliv činnost by přestala. Napsal jsem tuto knihu, abych umožnil vědcům osobně ověřit pravdivost toho, co tvrdím.

Mikroskop s čočkami

Neztratím se v popisu, jak jsem se dostal k této nebo oné zkušenosti pro stručnost a jasnost. Všiml jsem si, že

Prozkoumat různé komponenty přírody vyžadovalo velmi výkonné mikroskopy. I když jsem navštívil hlavní italské a zahraniční továrny na čočky, zejména tu od Zeisse, nebylo možné dosáhnout z těchto továren zlepšení mikroskopických zvětšení čoček. Tento fakt se stal mezi lety 1928 a 1932.
Rozhodl jsem se tedy sám studovat možnost zlepšení těchto zvětšení. Po několika letech jsem si všiml, že otáčením čoček objektivů a okulárů mikroskopu určitou rychlostí mohu dosáhnout zrušení refrakcí čoček samotného mikroskopu, a pokud jsem na oční čočku vyryl čáry, mohl jsem na ní získat obraz zkoumaného objektu. Zde je nutné vysvětlit, jak dochází k fixaci obrazu zkoumaného objektu na oční čočku.
Když se na vnější straně čočky oka objeví podélné a svislé čáry po celém průměru její obvodu a začne se točit, dojde k tomu, že v určitém bodě její rychlosti čáry zmizí a získá se jakási matná průhlednost, která slouží k zachycení obrazu objektu na stejné čočce.

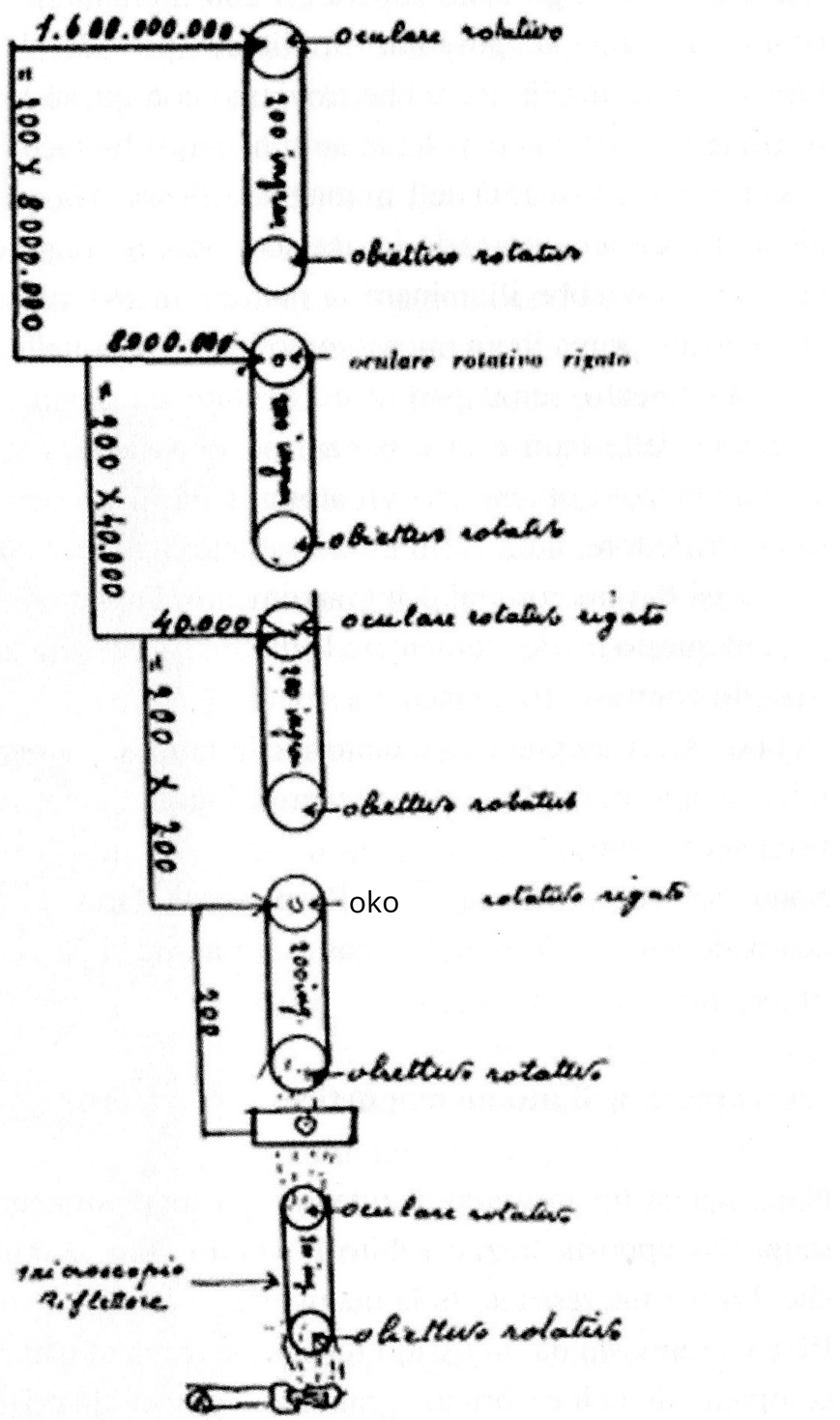
Pro dosažení jasnosti obrazu je nutné nastavit zaostření objektivů mikroskopu spolu s oběma rychlostmi objektivů, až dojdeme k přesnému bodu mezi rychlostí objektivů a nastavením mikroskopu. Funkci okuláru s drážkami by bylo možné přirovnat k tomu drážkovanému kroužku, který se umisťuje do středu osa složitého gramofonu, aby se přesně našla rychlost 78 otáček. Myslím, že se tomu říká stroboskop.
Proč jsem chtěl odstranit odraz refrakcí čoček a upevnit na oční čočku obraz? Cíl, který jsem si stanovil, byl ten, že bych mohl zvýšit zvětšení. K tomu jsem uvažoval o přidání mikroskopu nad druhý, ale potřeboval jsem dvě věci: za prvé, odstranit refrakce čoček

z mikroskopu; za druhé, upevnit obraz místo na pupilce pozorovatele na okuláru. Jakmile jsem získal obraz na okuláru a odstranil refrakce, měl jsem možnost znovu zvětšit obraz, překrývající druhý mikroskop nad okulárem prvního mikroskopu, který promítal obraz, abych znovu zvětšil obraz pomocí druhého mikroskopu se stejným zvětšením a stejnými rotacemi čoček, jak okuláru, tak objektivu. V této chvíli, při současném nastavení ohniskové vzdálenosti obou mikroskopů pomocí rotací čtyř čoček, dvou okulárů a dvou objektivů, bylo možné najít přesný bod pro získání odraženého obrazu na okuláru druhého mikroskopu.

Toto nastavení nebylo vůbec snadné. První pokusy, které jsem podnikl, trvaly 4 až 6 měsíců, přičemž jsem na začátku získal pouze zlomky sekund viditelnosti obrazu; později se mi však podařilo cíle.

Chceme společně pozorovat na obrázku obraz odražený na očnici A (1 mikroskop), který bude zvětšen 200krát, protože mikroskop se skládá z čoček pro zvětšení 200krát. Pokud na oční čočku prvního mikroskopu umístíme druhý mikroskop (také se zvětšením 200krát), získáme na oční čočce druhého mikroskopu zvětšení 200 x 200 = 40.000 zvětšení.

Pokud na druhý mikroskop aplikujeme třetí, se stejným fungováním jako první a druhý, získáme zvětšený obraz dalších 200krát, což dává obraz na třetím okuláru 40.000 x 20 = 8.000.000 zvětšení. Aplikováním čtvrtého mikroskopu na třetí, získáme na oku čtvrtého mikroskopu zvětšení 8.000.000 x 20 1.600.000.000 zvětšení. =

Uvedené zvětšení lze prozatím provádět pouze pro průhlednost, nelze překročit 200 zvětšení na mikroskop a nelze aplikovat více než 4 mikroskopy. Nejdůležitějším problémem, který s těmito mnoha mikroskopy nacházíme, je velmi silná absorpce, kterou čočky mají na světlo, což je vážný problém pro viditelnost odraženého obrazu. Tento problém jsem však dokázal odstranit tímto způsobem: paprsek umělého světla, který by měl osvětlit pozorovaný materiál, se nejprve nechá projít mikroskopem identickým těm, které se používají pro zvětšení, přičemž okulár nesmí být poškrábaný. Nastavením otáček čoček a ohniskové vzdálenosti spolu s těmi pro zvětšení se dosáhne toho, že atomy vycházejícího světla z reflektujícího mikroskopu budou v určitém bodě stejné a přesné jako ty, které přenášejí mikroskopy pro zvětšení. Poté se spojí a tímto způsobem lze zvýšit osvětlení až k dosažení dokonalého kontrastu mezi bílou a černou.

Musím poznamenat, že nastavení tohoto víceúčelového mikroskopu není tak snadné a k dosažení maximálního zvětšení mi trvalo 4 roky.

Jsem však přesvědčen, že s nabytými zkušenostmi, s dobrou stavbou a technickou pomocí lze výrazně zkrátit čas potřebný.

Objev magnetického atomu

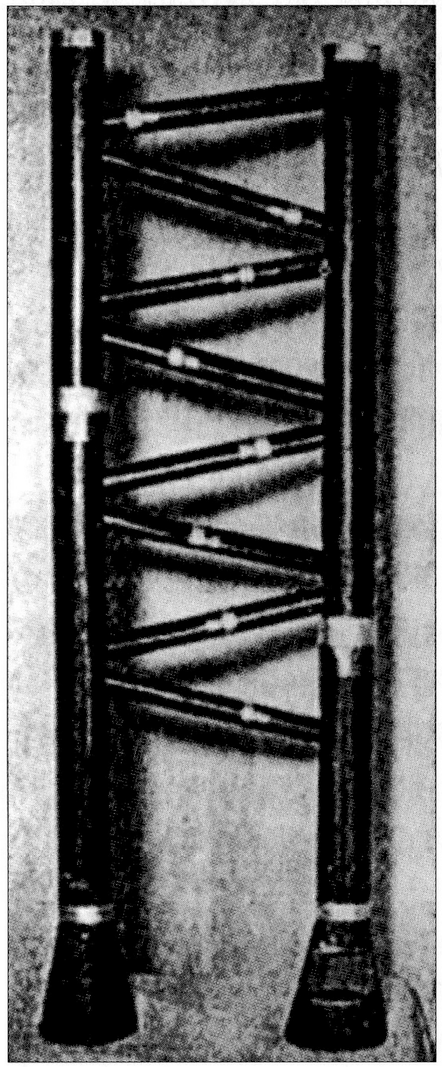
Jakmile jsem byl schopen získat zvětšení na 4 mikroskopech překrývajících se, okamžitě jsem začal studovat magnetické látky. Nejdůležitější byla magnetit.

Tato látka se skládá z železitého oxidu; vyskytuje se v přírodě v masách kompaktní hnědé barvy, zrnitá, rozptýlená s velmi malými krystaly

lucenti. Prezentuje se také krystalizovaná v tesserálním systému. Její denzita je od 4,9 do 5,2. Má tvrdost od 5,5 do 6,5.

Praškovaná, dává černou látku, je těžko tavitelná a jedinou kyselinou, která ji rozpouští, je kyselina chlorovodíková. Nachází se téměř vždy spolu s oxidem manganu, jehož reakce dává kyselinu titaničnou (železo titaničnaté obsahující 45-70% železa).

Studoval jsem tento oxid magnetitu do hloubky, abych měl přesné znalosti o jeho magnetických vlastnostech. Ale nedokázal jsem získat přesné znalosti, i když jsem zvažoval studium

kovu v prášku, rozpuštěného a vysušeného v kyselině chlorovodíkové. Snažil jsem se zkoumat jeho magnetický tok, což bylo to, co mi leželo na srdci. Myslel jsem, že pravděpodobně tento tok spočíval v atomovém pohybu, který měl vlastnost přitahovat tyto charakteristické atomové částice vhodné pro tuto látku.

Vzal jsem magnetit a po dobu 48 hodin jsem ho přiblížil k kusu železa, přičemž mezi těmito dvěma kusy byla skleněná destička (čistý krystal), a to proto, že pokud by to byl atomový pohyb, částice magnetického toku se musely absolutně usadit. Ale zkouška byla negativní. Opakoval jsem ji, když jsem nechal destičku vystavenou po dobu 4 dnů. Další

---

mikroskop s čočkami

ve výstavbě

zkouška byla negativní. Nechal jsem skleněnou destičku vystavenou po 30 dnech, pak jsem ji dal pod mikroskop.

Něco bylo vidět. Zvětšení jsem přivedl na 700 milionů. Instalace byla velmi obtížná kvůli nestabilitě světelného bodu. Tyto pozorování jsem opakoval mnohokrát, a určitě bych zůstal na výchozím bodě, kdyby mi kombinace neotevřela oči. Jednoho dne, při těchto pozorováních, vypadl z regálu kus magnetitu, který prošel velmi blízko pozorované skleněné destičky. Právě v tu chvíli jsem pozoroval pomocí svého mikroskopu povrch destičky a všiml jsem si stop pohybu světla na stejném povrchu.

Po měsíce a měsíce jsem pokračoval v těchto zkouškách, až jsem dokázal na povrchu skla identifikovat velmi malý a rychlý atom pohybu.

Tak jsem důkladně studoval nový fenomén, jak lze vidět v popisu uvedeném na předchozích stránkách. Po nějaké době jsem zvětšení mikroskopu přivedl nad miliardu a, jak jsem řekl v prvním kapitole a opakuji to, zjistil jsem, že atom, který jsem objevil, lze nalézt ve všech látkách a na všech místech: ve vzduchu, v zemi, v živých a neživých látkách, a v obrovském množství.

A k čemu sloužily všechny tyto stejné atomy? Zjistil jsem také, že iradiace radioaktivních kovů byla vytvářena těmito atomy, které vzrušují atomy tvořící kov, přivádějíce je k maximálnímu bodu jejich pohybu, a vytvářejí také amorfní vrstvu atomů, která obklopovala tyto atomy stejným způsobem, izolujíc je od jakéhokoli atomového kontaktu, takže jejich následnost byla vždy v pohybu, aniž by se vybíjely s jinými vnějšími atomy. Tyto nové atomy jsem nazval magnetické atomy, protože existovaly ve velkém množství v oblastech zvláště magnetických, a jejich funkce-

Účelem namenta bylo pouze dát pohyb existujícím atomům v přírodě. Byli to promotéři všech atomů. Ale jejich vlastnost, která byla kapitálně důležitá, byla ta, že tyto magnetické atomy, kromě toho, že se mohly spojit, mohly také zvýšit svůj pohyb a zvýšit ho atomu spojenému se spoluprací dalších magnetických atomů.

Ve stejnou dobu jsem si uvědomoval, že všechny existující látky měly vlastnost mít substanci a formu pro daný atomový pohyb, odpovídající té dané látce. Pomyslel jsem si tedy, že pokud se mi podaří postavit zařízení schopné pohybovat atomovými pohyby látky, mohl bych dokázat změnit strukturu a substanci samotné látky. Tuto teorii jsem později našel aplikovanou v praxi v procesech změny vegetativních substancí existujících na Zemi. Byla to každodenní práce, kterou vykonávala matka příroda nejen pro vegetaci, ale pro všechny látky, které obsahovala.

Zařízení produkující atomové magnetické vibrace

Jak jsem mohl získat spojení těchto magnetických atomů? Zkusil jsem je izolovat.

Na začátku se mi to podařilo, ale bylo to strašně nebezpečné. Izolováním těchto atomů měly vlastnost zvyšovat vibrace až do jejich rozdělení, čímž vytvářely nové atomy s takovou silou, že jsem je nemohl udržet, protože všechny materiály při jejich kontaktu tály a měnily se na jiné materiály.

Určitě jste již dříve četli, jak se mi podařilo izolovat tyto atomy. Jaká tedy byla pravděpodobnost, že je získám? Jak je uměle vytvořit? Elektrické pole-

magnetico mi presentava la possibilità di farlo, perché esso poteva formare atomi magnetici. Ma in che modo? Dopo parecchi anni di osservazione microscopica, costruendo piccolissime elettrocalamite, riuscii ad ottenere quanto desideravo e cioè atomi magnetici di cui potevo variare le vibrazioni a mia volontà, in modo da ottenerne le varie gamme esistenti nelle materie. Divisi così in categoria le vibrazioni delle materie, in modo da distinguere le specie per ogni vibrazione. E cominciai così a costruire il vibratore di atomi magnetici. Avevo notato che tutte le materie avevano un campo magnetico formato da atomi magnetici frammisti con gli atomi della materia stessa.

Tato magnetická atomy vytvářely dvě odlišné polarity: kladný pól a záporný pól, které zcela obklopovaly hmotu.

Také jsem postavil elektromagnetické pole identické tomu, které vytvořila příroda, tak, aby pozitivní magnetické polarity vždy byly nad povrchem Země, zatímco negativní polarity zůstávaly vždy blízko povrchu Země samotné. Jakási polokulovitá koule, jejíž konce byly tvořeny magnetickými póly. Ale tato koule musela být rotující. Později vysvětlím důvod této rotace.

Část A, pozitivní, se pomalu rozšiřovala na polovinu hmoty až k nule pozitivní, aby se pak okamžitě vrátila k nule negativní a maximálnímu negativu.

Takže jsem musel vytvořit elektromagnetické pole identické s hmotou, a do tohoto pole umístit hmotu k prozkoumání.

Po dlouhých experimentech se mi podařilo spojit magnetické pole hmoty s elektromagnetickým.

Potřeboval jsem jen dokázat vyrovnat vibrace pole

elektromagnetického s vibrací samotné hmoty. Tímto způsobem jsem mohl mít možnost měnit podle svého uvážení vibrace hmoty a její druh.

Moje předchozí studie mi ukázaly, že změny hmoty byly tvořeny změnou vibrací atomů, a proto jsem si myslel, že tímto způsobem mohu také jednat jako příroda a měnit hmotu podle svého uvážení.

Konstituce zařízení

Pojďme se podívat, jak je zařízení vibrátoru konstruováno: rotující elektromagnetické pole, identické tvarem a polaritou s tím, co je třeba prozkoumat. Vložit do tohoto elektromagnetického pole hmotu k prozkoumání. Stejnosměrný proud potřebný pro vyrovnání cívek pozitivního a negativního pole musí procházet přes dva obrovské potenciometry, které jsou tvořeny alespoň polovinou drátu potřebného pro cívku pole.

Drát musí mít stejnou tloušťku a stejné izolační vlastnosti jako cívka. Otáčením elektromagnetického pole a nastavováním těchto dvou velkých potenciometrů (s minimálními změnami proudu) se v určitém okamžiku podaří dosáhnout přesného bodu magnetických vibrací pole, které jsou stejné jako vibrace hmoty obsažené v samotném poli. Toho se dosáhne pozorováním ampérmetru umístěného v elektrickém poli a magnetometru umístěného v magnetickém poli, které ukazují mírné absorpce způsobené magnetickými atomy, které se spojují se stejnou vibrací s těmi z hmoty.

V tomto okamžiku je změna hmoty snadná. Stačí měnit oba potenciometry, zvyšovat nebo snižovat vibrace atomů magnetického elektromagnetického pole, aby se také změnily

ta hmoty. Abychom přeměnili hmotu na jinou, je třeba přesně znát změny vibrací, které nastávají. Ne všechny atomy jsou náchylné na tyto změny. Mnohé nevydrží protože se mezi sebou dělí, vytvářejí novou variaci, která je produkována součtem dvou variací (té hmoty a té excitace).
Aby byl výsledek pozitivní, je nutné, aby byla hmota zcela pokryta magnetickým polem.

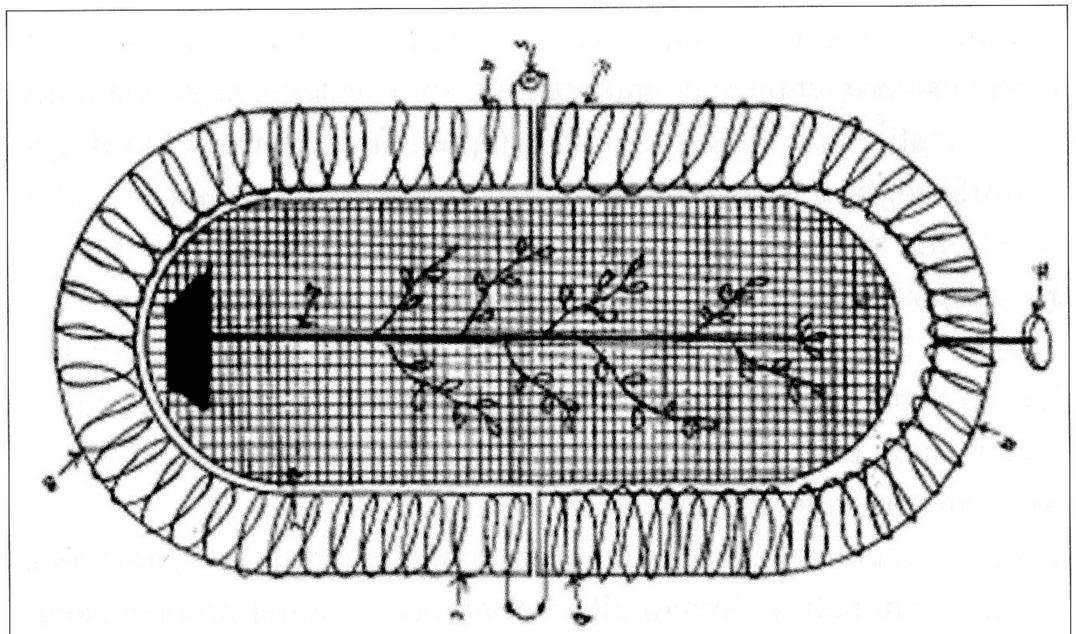
Otáčení magnetického pole

Jaký je účel rotace magnetického pole? A jaký má význam pro magnetické vibrace? Rotací magnetického pole se všechny magnetické atomy excitující atomy hmoty shromažďují a vytvářejí, mezi polem a hmotou, mnoho kanálů, které mají úkol měnit atomy hmoty, když cívky mění elektromagnetické pole.
To vše se děje při určité rotaci, kterou je třeba najít spolu s změnami potenciometrů.

Transformace rostlin

Abych ilustroval výše uvedený článek, uvedu následující příklad (již částečně popsán dříve), který jsem provedl ve své zahradě, přeměňující mladou broskev na jabloň.
Se zařízením na vibrace magnetických atomů jsem se přiblížil k broskvi. Snažil jsem se naladit (tj. nastavit vibrace atomů vibrátoru tak, aby byly stejné jako u broskve),
a z nástrojů jsem zjistil charakteristické vstřebávání, zkontroloval jsem výsledek zaznamenaný na stupnicích potenciometrů.

Oba potenciometry měly graduaci 45 stupňů první,
a 75 stupňů druhý.
Tato stupně odpovídají vibracím atomů broskve.
Udělala jsem totéž poblíž jabloně.
Teď, předpokládajíc, že graduace potenciometrů,
první odpovídá 57, druhý 85 stupňům, a známé tyto dvě vibrace,
vrátil jsem se k ladění s broskví, nastavujíc potenciometry
první na 45 a druhý na 75 stupňů, čímž jsem získal, s mým zařízením, stejné vibrace jako u broskve, které
jsou v komunikaci s atomy samotné broskve.

Elektromagnetický rotační kanál laděný na hmotu
A - Maximální pozitivní elektromagnetické pole
B – Maximální negativní elektromagnetické pole
E-C - Minimální negativní elektromagnetické pole
L - Obal kovové sítě
I - Hmota pro ladění
M - Klika G/Dynamo

Je nyní potřeba výpočet: najít rozdíl, více nebo méně,
mezi dvěma hodnotami potenciometrů broskvoně a jabloně.
Rozdíl prvního potenciometru je 12 stupňů, druhého je
10 stupňů. Tyto rozdíly se sčítají a získáváme 22 stupňů.
22 stupňů je třeba dělit 30 dny, což dává výsledek
0,7 stupně, tedy sedm desetin stupně za den. Rozdíl z
zbytku dělení se přidává k poslednímu dni.
Zařízení se každý den nastavuje, zvyšuje se o 0,7 stupně až do
třicátého, aby pokrylo všechny rozdíly buď více, nebo méně;
poté se zařízení nechá v této poloze až do přeměny broskvoně
na jabloň, což trvá od 40 do 60 dnů.

Tyto experimenty se musí provádět pouze na mladých subjektech,
protože u dospělých to vyžaduje hodně času a hrozí riziko, že je
vysuší. Přístroj se odstraní a zbytek udělá matka příroda.

Magnetické pole na věcech a zvířatech

Řekl jsem dříve, že každá forma zvířete nebo věci je
uzavřena ve svém vlastním magnetickém poli a toto pole je tvořeno
magnetickými atomy uzavřenými v samotné hmotě.
Na základě experimentů provedených v laboratoři jsem mohl
zjistit, že letargie zvířat je způsobena autoregulací jejich vlastního
magnetického pole, aby zpomalila a někdy zastavila vibrace
hmoty, přičemž nechává pouze vibrovat magnetické atomy, které
jsou zase zpomaleny atomy hmoty, jež je brzdí.
Tímto způsobem mají atomy hmoty vždy minimální
pohyb, který může trvat dlouho bez potřeby chemických reakcí
způsobených krmením zvířete.
Mohla jsem zjistit (například mravenci), že existují někteří ani-

mali che adoperano il proprio campo magnetico per difendersi dagli agenti atmosferici, dagli acidi e persino da eventuali radiazioni del terreno. Questo ultimo argomento lo tratterò più ampliamente in seguito. Così pure ho potuto constatare che con il mio apparecchio potevo eseguire gli stessi esperimenti che eseguono gli ipnotizzatori. Essi regolano il loro campo magnetico eguale a quello del soggetto da ipnotizzare, creando un campo magnetico.

Magnetické fotografické pole

Čistě jsem zjistil, že materiál, pokud je dlouho ponechán na jednom
místě, když ho odstraníte, zanechává svou magnetickou stopu.
Jednou jsem měl možnost to pozorovat, když jsem na určitou dobu
nechal své vibrační zařízení v rohu laboratoře,
v provozu nad studijním objektem. Zjistil jsem, že po několika dnech,
co jsem odstranil objekt a zařízení, v tom rohu stále zůstal jeho
magnetický pole, které jsem náhodou vyfotografoval na super
citlivou desku.

Jaké funkce má naše magnetické pole

Každá osoba má magnetické pole vyprodukované magnetickými atomy,
které obsahuje.
Tyto magnetické atomy vibrují v závislosti na atomu, ze kterého je
složena hmota osoby.
V laboratoři jsem mohl zjistit, že když je zvíře
nemocné nebo zraněné, jeho magnetické pole se mění.
Experiment, který jsem provedl na zvířeti, mi dal
následující výsledky. Po předchozím zjištění magnetického pole
zvířete a následném nalezení zraněného a nemocného zvířete, mi bylo

možné ho uzdravit následujícím způsobem. Synchronizoval jsem s mým vibračním přístrojem atomy zvířete postupně, vyrovnal jsem vibrace atomů nemocného zvířete s těmi zdravého zvířete, čímž jsem získal úplné uzdravení.
Z těchto experimentů lze usoudit, že magnetické pole je ochranou naší osoby, pokud je narušeno nebo změněno z různých důvodů.

Funkce magnetických vibrací

Magnetické vibrace lze přenášet na dálku, prostřednictvím elektromagnetických vln. Pomocí kanálů, ve kterých lze měnit vibrace podle potřeby.
To bylo provedeno v roce 1946, kdy byly kovy taveny na dálku.
Variace magnetických vibrací jsou velmi nebezpečné, pokud se mění rychle, protože buď odebírají, nebo přitahují atomy magnetické obsažené v materiálu, atomy, které mohou měnit magnetické pole samotného materiálu, potlačovat ho nebo měnit zasaženou část. Tento jev však není okamžitý, protože všechny atomy magnetické musí být ovlivněny již ovlivněnými atomy magnetickými, a proto to trvá několik hodin. Pokud je však změna rychlá a kontinuální, stačí několik minut k vytvoření destrukce samotného materiálu. Ptáci rozpoznávají místo, kde se narodili, podle svého magnetického pole. Kolem mého domu, v koridoru, žije několik desítek vlaštovek se svým hnízdem. Jednoho dne jsem je vyplašil a kolem domu jsem nainstaloval jednostrannou anténu. Na ní jsem spustil magnetické vibrace pomocí elektromagnetických vln. Vlaštovky se nemohly přiblížit ke svým hnízdům. Po odstranění vibrací se vrátily k hnízdu.
Až po dvou hodinách se jim podařilo znovu získat směr.

Pomocí magnetických vibrací lze tavit kovy na dálku: stačí měnit vibrace kovu a postupně zvyšovat na maximum. Podle přírodního zákona, když jsou maximálně vzrušeny, atomy kovu se oddělují a shromažďují se do skupinek mezi sebou.

Proč bylo vytvořeno magnetické pole

Mohl bych na tuto otázku odpovědět poté, co uvedu následující experiment. Jednoho dne jsem vzal několik balónků a naplnil je lehkým plynem. Kolem nich jsem postavil rotující magnetické pole složené z lopatek poháněných větrem. Toto pole mělo schopnost vytvořit pole stejné jako naše. Do tohoto pole jsem umístil několik hmyzu (švábů, mravence, pavouky, škorpióny atd.); hodil jsem skupinu balónků spolu s mou adresou a telefonním číslem, s varováním, že v případě nalezení bych chtěl být informován.

Do magnetického pole jsem umístil altimetr. Po třech dnech jsem obdržel telefonát od řemeslníka z Imoly, který balónky našel. Šel jsem na místo asi 2 km daleko a našel balónky nepoškozené. V laboratoři jsem zjistil, že hmyz byl naživu a měl dokonalou orientaci místa, kde žil před tím, než byl umístěn do magnetického pole. Altimetr s písemným měřítkem obsažený v balóncích ukázal velmi vysokou nadmořskou výšku 96 000 metrů, aniž by balónky utrpěly jakékoli poškození. Tak jsem pochopil, že magnetické pole sloužilo jako štít pro balónky a hmyz. Z tohoto důkazu vzešel nový laboratorní experiment. Postavil jsem silné magnetické pole kolem rostliny. Snažil jsem se proti němu vyzařovat teplo, chlad, vlhkost, a pomocí radioaktivních kovů jsem vyzařoval alfa a beta paprsky. Žádná z těchto projekcí a radiací nedokázala překonat magnetické pole.

Jen změnou samotného pole v těchto určitých silách jsem dokázal nechat projít nyní světlo, nyní teplo, nyní radiace radioaktivních kovů. Také jsem zjistil, že když jsem do magnetického pole vnesl plyny, tyto pocity tepla a chladu nevycházely z pole, ale byly zadržovány v samotném poli. Další důležitý experiment, který mi pomohl pochopit, jaký zásadní význam má magnetické pole, byl ten, že jsem dokázal odstranit magnetické atomy z rostliny. Ta už nestála; nakláněla se nyní na jednu stranu, nyní na druhou. Zdálo se, že zůstala v prázdnu bez směru.

Jak se vytváří magnetické pole v materiálu

Vezměme silné rotující elektromagnetické pole a do tohoto magnetického toku umístíme různé objekty jakéhokoli tvaru. Poté toto pole měníme, až dosáhneme absorpce, kterou ukazují přístroje. Necháme ho fungovat několik hodin, pak pole zastavíme a odstraníme objekty. Každý z těchto objektů má své vlastní magnetické pole odlišné od ostatních, ale je kompletní a je identické, co se týče funkce, s tím elektromagnetickým polem v menším měřítku.

Toto je příklad, který dokazuje fungování elektromagnetického pole Země a jeho přesný účel vlivu, který má na existující materiál na naší planetě.

Nebezpečí výzkumníka Radar

Radar je nebezpečný nástroj, protože je rotační a může vytvářet magnetické a kanálové atomy. Může vzrušovat magnetické atomy s-

obsažené v materiálu, zejména ty lidské, protože jsou to atomy citlivější. Mohou být přenášeny samotným Radarem a způsobit-ít nerovnováhu v magnetickém poli těchto materiálů.

Televize

V televizních přenosech je přenos obrazu složitý a velmi nákladný. Je nutné rozložit a znovu složit obraz na horizontální a vertikální linie, a poté synchronizovat linie, aby byl obraz složený.

V roce 1943 jsem dokázal přenášet figuraci přímo, bez rozkladu, pomocí jednoduché lampy produkující světelné paprsky, které vedou elektrickou energii.

Výroba ventilu

Lampa je takto složena. V skleněné baňce se umístí jádro

železa se dvěma polaritami. Kolem něj se omotají některé cívky uhlíkového nebo wolframového drátu (stejné jako spirálky vlákna elektrických žárovek). Tyto cívky se izolují pomocí droplet skla mezi železem a drátem. Obě polarity železa musí těsně přiléhat uvnitř skla. Na zadní straně železa (vždy uvnitř skla) se umístí zrcadlo, které bude sloužit k projekci světla z opačné strany baňky. V této poslední části, tedy z přední strany vůči železnému jádru (vždy uvnitř baňky), se umístí kovová obrazovka z mědi. V baňce se vytvoří vakuum a uzavře se.
Vlákno, které bude mít oba konce venku z baňky, jako žárovky, se rozsvítí, když jím projde elektrický proud. Vně baňky se otáčí magnet, velmi blízko k oběma polům železa, které baňka obsahuje. Nyní se podívejme na fungování ventilu.

Vlákno, které se rozžhaví elektrickým proudem, produkuje světelné atomy, které jsou pomocí zrcadla projekovány na kovovou obrazovku. Otáčením magnetu kolem polů železného jádra se v určitém bodě otáčení získá slavný bod absorpce přístrojů.
Tato absorpce naznačuje, že magnetické atomy se spojují s atomy světla, čímž vytvářejí elektrický světelný atom. Tento magnetický atom dá světelnému atomu pozitivní polaritu ve srovnání s normálním atomem světla. Světelné atomy takto složené s magnetickými atomy jsou ze zrcadla projekovány na měděnou kovovou obrazovku, které, při kontaktu, zanechávají na místech, která zasáhnou, malou pozitivní částici (tedy malý elektrický proud, který bude absorbován kovovou obrazovkou, protože tímto způsobem přenáší obraz pomocí běžných rádiových vln, bez elektrických poruch a

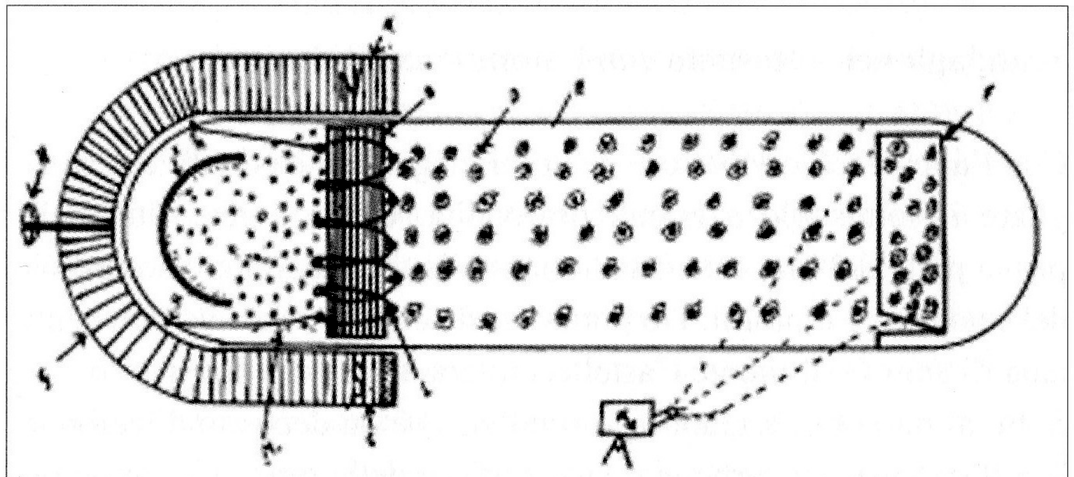
překážek. (magnet může být také umístěn uvnitř skleněné baňky. Stačí vytvořit malé vakuum).

Co je elektrický proud

Jsou to variace magnetických atomů, které vzrušují atomy materiálů vodičů.

Odběr elektrického proudu z vysokonapěťových vodičů

Pomocí zařízení na vibraci magnetických atomů lze odebírat elektrický proud z drátů. Stačí nastavit zařízení (v blízkosti drátů) až do získání signálu absorpce

Ventil pro televizní přenos

A-C - Magnetické póly Sever-Jih
B-Měkké železo
D - Pozitivní světelné atomy
E – Skleněná žárovka
F - Negativní měděná destička
G - Magnet
H - Kladka
I - Odrazové zrcadlo
L - Žhavící vlákno
M - Neutrální svítící atomy
N - Projektor
O - Připojení žhavícího vlákna

nástroje. Tímto způsobem byl vytvořen kanál mezi vodičem a zařízením. Pro každý vodič je potřeba zařízení.

Řez elektrického proudu na discích

Pomocí zařízení na vibrace magnetických atomů se odebírají vibrace identické s vodičem elektrického proudu, nesoucím množství spotřebovávaného proudu. Identické vibrace se vyryjí na disk. Poté se disk s vyrytými vzory otáčí a kontroluje se pomocí zařízení na vibrace magnetických atomů přesná rychlost disku, když dochází k charakteristickému absorpci. Pro každý vodič je potřeba vlastní vyrytí a vlastní rychlost. Pro přenos trifáze jsou potřeba tři motorky s třemi různými rychlostmi.

Průzkum podzemí pomocí magnetického atomu

S pomocí zařízení na vibrace magnetických atomů je možné skenovat podloží do velkých hloubek. Jak jste si přečetli v první části knihy, podařilo se mi prozkoumat podloží mé zahrady a okolí. Tak jsem mohl zjistit, že před několika staletími byl vrch Castellaccio vyhaslým kráterem. Pod mou zahradou, v hloubce, se nachází ložisko uhlí. Mezi ložiskem uhlí a povrchem země je prázdný prostor skloněný na jednu stranu, a to konkrétně směrem k Santernu. V této části se nacházejí olejovité látky a paliva, produkované ohniskem, které v hloubce hoří mezi kopci Bargullo a Pediano. V horní části nad Santernem se vytvořilo v údolí ložisko plynů produkovaných olejovými zbytky. Vrch Castellaccio je mezi palivy a plyny. Velmi zajímavý případ, který se mi stal v důsledku okruhu Imola, je tento:

Jednoho dne, když jsem byl v laboratoři a analyzoval s počítačem Muller některé radioaktivity, všiml jsem si, že směrem ke zdi sousední místnosti byla přítomnost magnetických radioaktivit. Okamžitě jsem se šel podívat do místnosti a všiml jsem si, že opřené o zeď byly některé motocykly, které závodily na okruhu. Nepřikládal jsem tomu žádnou důležitost. Zvědavostí jsem vzal počítač z laboratoře a provedl rychlou inspekci v místnosti. Zjistil jsem, s mým úžasem, že stopy magnetických radioaktivit byly způsobeny právě

motorkami a oděvy závodníků, které byly uloženy nahoře.

Zeptal jsem se jich, kam šli, a řekli mi, že se cvičili několik hodin na okruhu. Druhý den závodníci znovu provedli zkoušky a já jsem zkontroloval motocykly, jak před, tak po zkouškách. Předtím nebyly žádné stopy radioaktivity; po závodech tam byly.
Provedl jsem mnoho zkoušek s naším autem kolem okruhu, než jsem odhalil záhadu. Po třech měsících jsem dokázal určit příčinu. Motocykly, stejně jako auta, mají pro zapalování magnet, produkující magnetické vibrace, stejně jako zapalovač. Tyto magnetické vibrace mají vlastnost být pozitivní, takže se vybíjejí do země, protože je auto izolováno od pneumatik.
Tyto vibrace mohou proniknout do země až několik desítek metrů, vytvářející na projeté silnici stopu malých neviditelných otvorů, podobných tečkám na plátně jehly bez nitě šicí stroje. Pokračováním v otáčení ve stejné trajektorii se prohlubování zvyšuje. V našem případě po deseti otáčkách se tyto vibrace spojily s atomy plynů uloženými v horní části okruhu, tedy nad.
Když motocyklista projížděl tímto bodem, samotné auto bylo zasaženo těmito atomy plynů přitahovanými atomy magnetů a zapalovačů.
Tak se to samé dělo na opačné straně okruhu, tedy s

atomi olejových paliv uložených v dolní části. Vodič byl ovlivněn těmito dvěma různými atomovými vibracemi, a při kontaktu se vzduchem a vibracemi magnetů nebo zapalovačů se kolem něj vytvářela skutečná jaderná reakce, která narušovala magnetické pole samotného vodiče, což vedlo k jeho nerovnováze. Z tohoto faktu, pečlivě sledovaného, jsem si hned vzpomněl na nehody, které se občas stávají na silnicích v určitých lokalitách, které řidiči nazývají 'strašlivé silnice' nebo 'mysteriózní silnice'. Jednoho dne jsem si vzdal svobodu projet silnici poblíž Milána, kde se velmi často stávají nehody, aniž by řidič měl nejmenší vysvětlení. A ano, to samé se dělo na tomto místě.

Přibližně 5 km, byl řidič, již nasáklý těmito atomovými vibracemi, v jaderné reakci, a jeho pole bylo tak narušeno, že ztratil vědomí, alespoň na několik okamžiků, což však stačilo k vytvoření katastrof a nehod.

O tomto faktu jsem chtěl zmínit, protože tato nebezpečná místa by mohla být vyhnuta posunutím silnice o několik desítek metrů dál, aby se tato nebezpečná zóna neprocházela. Po tomto faktu jsem okamžitě provedl podobný experiment v laboratoři a zjistil jsem, že spojení těchto dvou kategorií atomových vibrací, excited with magnetic atoms, vytváří transformaci hmoty na jinou, což se děje v teplých obdobích, když se spustí bouře, která zaplaví povrch těchto magnetických vibrací.

Nové studie o chemických hnojivech a organických hnojivech

Z praktických a laboratorních testů jsem měl příležitost poznamenat, že chemická hnojiva, rozptýlená na podzim a na jaře, vytvářela

podivný nedostatek růstu vegetace v probíhajících plodinách. Tento nedostatek se však neprojevoval u hnojení prováděného s organickými hnojivy.

K chemickým hnojivům bylo nutné přidat, aby se předešlo tomuto nedostatku, rozptýlením dusíkatých látek, což se u organických hnojiv dělat nemuselo.

Vážně jsem zvážil a na základě studií provedených jak na chemických, tak organických hnojivech, jsem dospěl k následujícímu: chemická hnojiva vykazovala nedostatek v jejich podstatné účinnosti, dostatek způsobený roztažením, kterému podléhala v důsledku dešťů a umělého zavlažování. To se neprojevovalo u organických hnojiv.

Proč tento rozdíl?

Pokračoval jsem v praktických i laboratorních zkouškách na vnitřní složení obou hnojiv a zjistil jsem, že organická hnojiva (hnoje) obsahovala procento rostlinného oleje, které bylo naopak v chemických hnojivech nepřítomné. Tak jsem usoudil, že pravděpodobnou příčinou nedostatku vegetace v probíhajících plodinách musela být nedostatek olejových látek v chemických hnojivech, a provedl jsem následující experiment: složil jsem komplex organické fermentace sestávající z pšeničné slámy a sena v různých vrstvách a uměle jsem tento komplex navlhčil, aby došlo k rychlé fermentaci. Po přibližně 46 hodinách tohoto postupu jsem odebral různé částice z fermentované směsi a podrobil je mikroskopickému vyšetření. Zjistil jsem, že částice odebrané z vrstvy slámy měly na povrchu bílou patinu s charakteristickým zápachem plísně, a že částice odebrané z vrstvy sena byly naopak pokryty filmem s octovým zápachem.

Jak zápach plísně (vrstva bílé patiny), tak vrstva pokrytá filmy, byly produktem fermentačního procesu buněk, které složily obě vrstvy. V těchto buňkách, v mikroorganické fermentaci, jsem při mikroskopickém pozorování, s použitím speciálních zvětšení, všiml řady tyčinek s zaoblenými konci, ale všechny velmi průhledné. Tyto vykazovaly velkou živost, a jejich pohyb spočíval v ohýbání obou konců směrem k centru, nyní na jednu stranu, nyní na druhou.

Živost těchto tyčinek způsobovala opotřebení hmoty, ve které se pohybovaly, a bylo možné si všimnout, že tyto mikroorganismy byly vybaveny nekonečně malými přísavkami, které vysávaly opotřebovanou hmotu. Pokračováním v experimentech vyšlo najevo nové zjištění, které ukázalo, jak byly tyto mikroorganismy hladové zejména po olejových látkách, které tvořily hmotu, v níž žily. A mohl jsem zjistit, že tyto mikroorganismy se postupně transformovaly, s asimilativním procesem, také na olejové látky, mísily se s jinými látkami, které tvořily fermentovanou hmotu a vytvářely pevnou konzistenci způsobenou vodními látkami obsaženými v organické hmotě.

Tato evaporace vytvářela oblasti vodíku a kyslíku, a proto zpevnění olejových mikroorganismů a ukončení jejich životnosti.

Tato transformace byla hlavní příčinou, která bránila vyplavování organického hnojiva. Ale bylo toho víc. Zpevněné olejové částice se později, v kontaktu s kořeny rostlin, které jsou pokryty bublinkami, jež se při pohybu v půdě roztrhnou, uvolňují velmi silnou kyselinu a přetvářejí zpevněné olejové částice na přírodní olejové látky, které jsou lahodnou potravou pro kořeny samotných rostlin.

Toto poslední zjištění lze snadno pozorovat z následujícího experimentu.
Vytvořte obdélníkovou skleněnou krabici, rozdělenou na tři stejné části pomocí vhodných přepážek. Do první a druhé části dejte přírodní půdu a do třetí části dejte půdu smíchanou s olejem (20-25 % oleje na množství půdy). Do střední části (druhé části) umístěte jakoukoli rychle rostoucí travní rostlinu a odstraňte přepážky krabice. Po přibližně dvaceti dnech se proveďte zjištění pohybu kořenů rostlinky. Tak bude možné pozorovat, že vývoj kořenů je bezpochyby nasměrován k části půdy obsahující olejové látky, a také si všimnete, že listový aparát rostlinky získal olejový povlak, což dokazuje absorpci oleje.

Olejová látka, která se pozoruje na listovém aparátu, je indikativní pro proces absorpce rostliny, který probíhá následujícím způsobem:
Malé bublinky, které, jak již bylo řečeno, pokrývají kořeny rostlin, se při prasknutí uvolňují velmi silnou kyselinu, která rozpouští pevné olejové částice na částice přírodního oleje. Tyto částice přírodního oleje jsou absorbovány přísavkami obsaženými v roztržených bublinkách a při kontaktu s mízou, protože olejové částice jsou lehčí než sloučeniny mízy, stoupají v samotné míze, filtrují ji a čistí od škodlivých a jedovatých látek, které obsahuje. Olejové částice tak zůstávají nasáklé jedy obsaženými v míze, která, po vyčištění, je výživnější a tudíž podporuje vývoj rostliny. Rostlina vylučuje tyto olejové a jedovaté částice prostřednictvím přirozeného odpařování všech částí. Tyto částice se při kontaktu s atmosférou vracejí do pevného stavu, jako u mikroorganismů v hnoji. Pevný olejový povlak, již

zmíněný a pokrývající celou rostlinu, obsahuje, jak již bylo řečeno, jedovaté látky, které poskytují extrémní ochranu proti parazitům a proti houbám, a navíc chrání rostliny před mrazy a nadměrným letním teplem. Z toho všeho vyplývá logické zhodnocení, a to, že chemickým hnojivům chybí olejové látky, které se naopak nacházejí v organických hnojivech, a že pro vyrovnání ochranných účinků těchto posledních je nutné smíchat adekvátní olejovou část a vyprodukovat proces mikroorganismů v chemických hnojivech, čímž je také učiníme, podobně jako ta organická, výživnými, ochrannými a nerozpustnými vůči vyplavování a teplu. V poslední době byly provedeny nové laboratorní studie, aby se zdokonalily a vyrovnaly charakteristiky již zmíněné v těchto poznámkách, mezi chemickými hnojivy a organickým hnojem.

UFO

Když byl ještě můj laboratoř na věži Gamberoni v Imole, prováděl jsem experimenty s přenosem kanálů vibrací magnetických atomů, jednoho rána, kolem tří hodin, mi mé přístroje signalizovaly průchod létajícího talíře. Po zvýšení výkonu mých kanálů jsem po krátké době viděl, jak se talíř snižuje a klesá směrem k parku minerálních vod.

Okamžitě jsem se na místě dostal na kole a dorazil jsem včas, abych viděl přistání létajícího talíře na svahu hory.
Castellaccio.

Salii sul monte e notai un disco rotondo dal quale uscivano tre uomini. Avvicinandomi, chiesi in italiano il motivo dell'atterraggio, ma non mi risposero. Lo chiesi in francese e uno di loro mi rispose. Disse che era stato disturbato da campi magnetici e mi chiese perché fossi lì. Gli spiegai che la colpa del loro atterraggio forzato era cer-

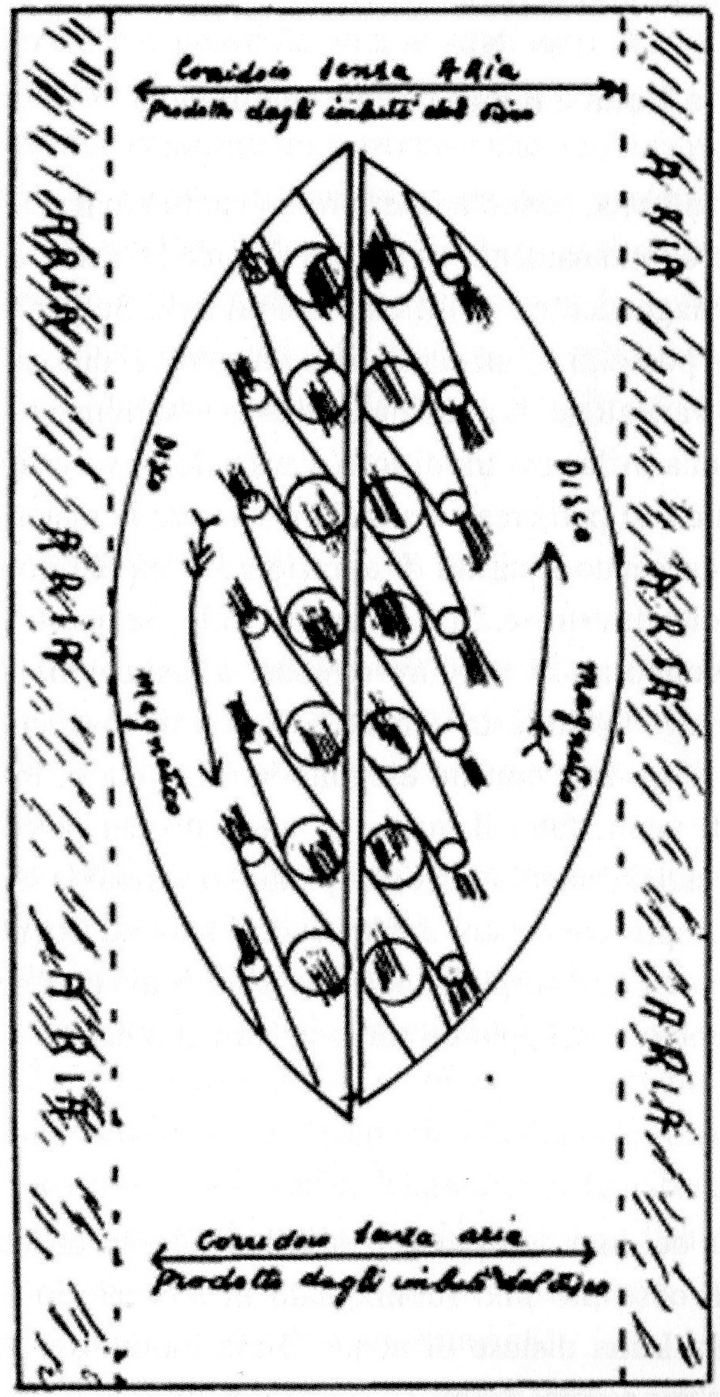
tamente mia, protože jejich zařízení bylo složeno z polí magnetických. Potvrdili mi to. Za pár minut se vysvětlily příčiny. Z obou stran jsme si slíbili, že alespoň po sedm let nesmíme odhalit naše setkání, za předpokladu, že si vyměníme své příslušné tajemství. Tak jsem navštívil disk a dostal jsem vysvětlení jeho fungování, a na oplátku jsem přivedl do svého laboratoře v Imole dva ze tří obyvatel disku, kterým jsem podrobil své experimenty. Až nyní, po více než 10 letech, mohu vysvětlit, jak byl disk letící složen. Skládal se ze dvou disků železa, které byly konkávní směrem k centru, čímž vytvořily skořápku. Každý disk byl upevněn na dvou osách, které měly vlastnost otáčet disky. Na okrajích disků byly trychtýře; ty horní byly na rozdíl od spodních. Tyto trychtýře byly na začátku široké a na konci úzké. Uvnitř samotného disku, v horní a dolní části, byly připevněny železné trubky, a na nich byl navinut měděný drát.Tyto cívky navinuté na disku měly vlastnost vytvářet magnetické pole pozitivní nebo negativní polarity na povrchu disku, jak nahoře, tak dole. Při vzletu musel disk vždy začínat horizontálně, a proto byl vybaven čtyřmi zvedáky ze země, z nichž dva přední byly vyšší než zadní, aby umožnily disku zvednout se ze země. Jeho fungování bylo velmi důmyslné: otáčením horního disku vysokou rychlostí, trychtýře umístěné kolem vykonávaly stejnou práci jako vesla na lodi. Ukládaly vzduch z širší strany a při setkání s odporem posouvaly disk na druhou stranu. Ale jeho rychlost byla opět zvýšena, protože výstup vzduchu z opačné strany užšího trychtýře vytvářel tak silný proud, že téměř úplně neutralizoval odpor vzduchu, který měl trychtýř s velkým otvorem. Tímto způsobem se disk posouval s minimálním úsilím.

Tato metoda se nazývala 'tlačná rezistence'. Rychlost otáčení přenášená na tyto disky a zároveň na nálevky vytvářela kolem samotného disku jakýsi prázdný koridor, a disk se mohl pohybovat, aniž by narazil na odpor vzduchu. Kromě toho, pokud se dva disky točily vždy v opačném směru stejnou rychlostí, disk zůstával horizontálně a při určité rychlosti mohl zůstat v klidu ve vzduchu. Pokud však zvyšovali rychlost horního disku ve srovnání s dolním, nebo naopak, disk klesal nebo stoupal. Dva disky mohly mít magnetickou polaritu pozitivní nebo negativní dle potřeby. Pokud měly stoupat, aplikovaly na vnější povrch obou disků negativní magnetickou polaritu a na vnitřní pozitivní. Otáčením disky vytvářely dva trubice externě s negativním magnetickým proudem, což usnadňovalo úkol vzdálit se od Země, protože trubice magnetického proudu směřujícího k Zemi měla odpudivou sílu a tedy tlak směrem nahoru, protože Země má negativní magnetickou polaritu vůči vzduchu. Negativní magnetická trubice vyrobená z horního disku směrem nahoru získávala tuto přitažlivost, protože vzduch byl pozitivně magnetický, a samotný disk byl přitahován. Tímto způsobem mohl dosáhnout rychlosti kolem 5000 km, používajíc motor, který mohl být využit stejnými magnetickými poli.

Začátek spuštění tohoto disku byl poháněn akumulátory na nikl-chrom. Nevýhodou tohoto disku byla právě jeho vysoká rychlost, která způsobovala tavení trychtýřů kvůli silnému tření, kterému čelil ve vzduchu.

Bylo však v té době ve studiu jeho zdokonalování, a pokud se podařilo odstranit tuto nevýhodu, mohli překonat rychlost 8000 km/h. Při sestupu to bylo naopak. Disk se zvenčí měnil na pozitivní polaritu, čímž získával přitažlivost Země a odpudivost vzduchu. To sloužilo k

UN DISCO VOLANTE IDEATO DA PIER LUIGI IGHINA

odstupovat nebo přibližovat se s velmi rychlou rychlostí. Mohl mít také pozitivní magnetickou polaritu na horním disku a negativní polaritu na dolním disku, nebo naopak.

Země, Měsíc a jejich magnetické pole

Země a Měsíc mají také své vlastní magnetické pole jako ostatní hvězdy. Vzdálenost mezi nimi eliminuje znalost jejich vlastních magnetických polí, a je obtížné je určit. Pokud se však dva hvězdné objekty přiblíží, mohou v určitém bodě dosáhnout obvyklého absorpce pro jejich změny rotace. Tato absorpce vytváří indukci a vliv mezi nimi, což způsobuje změnu jejich pole. Z toho může vzniknout změna na všech látkách složených v hvězdném objektu, což způsobuje nerovnováhu přitažlivosti, rovnováhy, s někdy katastrofálními následky. Totéž platí pro Slunce. Pokud by se tyto hvězdy přiblížily příliš blízko, došlo by k destrukci obou, což by následně vytvořilo další hvězdy s odlišnými magnetickými poli. To je výsledek experimentu provedeného v laboratoři. V jedné velké skleněné baňce, po vytvoření vakua, jsem vytvořil malé hvězdy s rotujícími magnetickými poli. V určitém okamžiku jsem změnil jejich rotaci a jejich magnetické pole, přibližoval je, až jsem dosáhl obvyklého absorpce. Dvě tělesa se zahřála a při dalším přibližování došlo k výbuchu z obou stran s jejich zničením.

Teleskop

Na systému mikroskopu je možné také postavit teleskop. V laboratoři jsem postavil primitivní teleskop a mohl jsem vidět na Měsíci rozlehlé vodní plochy, horské oblasti, vegetaci, faunu a bytosti podobné lidem.

Jak je možné cestovat na hvězdy

Z praktických laboratorních vysvětlení zmíněných v této knize lze usoudit, že je možné navštívit nebeské hvězdy, pokud si uchováme naše zemské magnetické pole.
Proto by stačilo postavit vesmírnou loď, která by měla možnost vytvořit uvnitř sebe stálé magnetické pole, stejné jako to naše.
Tímto způsobem by se předešlo všem nepříjemnostem, které by mohly vzniknout z odstupu. Například, magnetická absorpce jiných hvězd, jako je Měsíc, nedostatek přitažlivosti, řídkost vzduchu, vakuum, chlad, teplo, radiace, atd.

Jak jsou složeny hvězdy

Z měření některých provedených experimentů lze usoudit, že existující hvězdy mají vlastnost mít také své vlastní magnetické pole. Měl jsem možnost to ověřit provedením tohoto experimentu.
Nasměroval jsem kanál magnetických atomů k hvězdě, stále více zvyšující délku kanálu.
Dopo parecchi giorni riuscii, variando le variazioni delle vibrazioni degli atomi magnetici del canale, ad entrare nel loro campo magne-\ tico, ottenendo, a un certo punto, il solito assorbimento, e consta-\ tando che quello era il campo magnetico dell'astro. Restando sem-\ pre in quell'assorbimento, variai leggermente le vibrazioni degli atomi magnetici. Trasmisi queste vibrazioni in una radio ricevente,\ nappositamente costruita, e riuscii ad ascoltare suoni armonici di musica e suoni gutturali, simili a voce umana.

Ve studiu mám konstrukci velmi silného kanálu atomů

magnetických, které by mohly odhalit zajímavé skutečnosti týkající se hvězd. Výše uvedený test byl proveden na různých hvězdách, přičemž byly získány stejné výsledky.

Podzemní přírodní zavlažování

Se svým přístrojem jsem mohl objevit, jak probíhá přirozené zavlažování podloží.

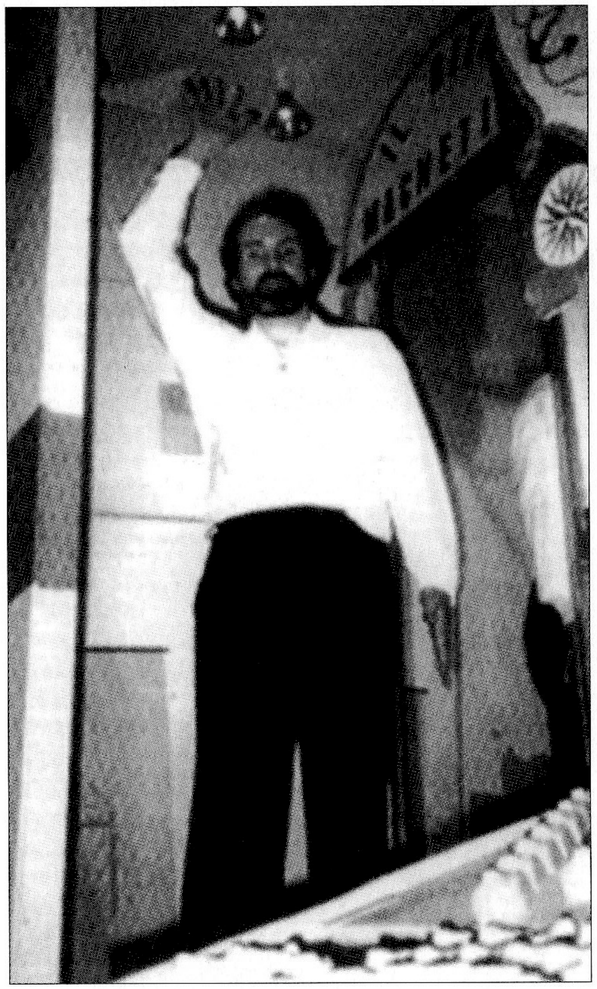
Voda neustále proudí pod zemí prostřednictvím přírodních kanálů, a v určitém bodě je zastavena a zůstává stát. Jelikož je půda savá, dochází k nasávání vlhkosti vzhůru kapilárními silami, aby se dostala až na povrch snadno a s velkým rozsahem. Tento systém je vynikající pro zavlažování horských pozemků, protože čím výše je půda, tím lépe se zavlažuje. Spotřeba vody je zanedbatelná a na povrchu půdy dochází k přeměně vlhkosti pomocí slunce na H2O: kyslík a vodík, vynikající živiny pro listy a kořeny. Tato přeměna může probíhat až do hloubky půl metru.

Zajímavý projekt v realizaci

Se znalostí pozitivních a negativních magnetických atomů bude v budoucnu možné, a to je v procesu studia, získat elektrickou energii spojením těchto dvou atomů, které by mohly tvořit jakousi trvalou energetickou zdroj. Využití probíhá otáčením magnetického pole Země, které neustále vytváří pohyby magnetických atomů. V této knize jsem popsal některé experimenty, které byly již částečně patentovány a provedeny v mém laboratoři, a to v naději, že je ostatní mohou vylepšit a získat z nich co nejlepší prospěch pro užitek a blaho lidstva.

Bohužel nebylo možné zlepšit mé studie, jak říká prof. Puppi, pro nedostatek finančních prostředků a technické pomoci.

Mnoho lidí se diví, že v mém laboratoři nenacházejí to, co jsem udělal, ale bohužel pokaždé, když se provádí experiment, je nutné ho demontovat a prodat jeho části, abychom mohli zakoupit další potřebné pro jiné experimenty. Jsou to nákladné experimenty pro ty, kteří nemají mnoho prostředků.

Reiki mistr Giuseppe Zanella
při zkoušení stroje
'Slunečně-zemský magnetický rytmus'